

บทความวิจัย

เรื่อง พัฒนาการของเมืองปทุมธานีตั้งแต่ ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน

โดย

นางสาวปิรดา พิรพรวิพุธ

รหัสนักศึกษา 05590571

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	พัฒนาการของเมืองปู้ซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 -
ปัจจุบัน	
ผู้เขียน	นางสาวปิรดา พิรพรวิพุธ
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรพร ภู่งศ์พันธ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
	วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “พัฒนาการของเมืองปู้ซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน” มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ประการแรกเพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของเมืองปู้ซาน ประการที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาเมืองปู้ซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 – ปัจจุบัน และประการที่ 3 ศึกษาผลที่เกิดจากการพัฒนาเมืองปู้ซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน

ผลการศึกษาพบว่า ประการแรก คือประวัติความเป็นมาของเมืองปู้ซานย้อนหลังไปถึงสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ราชวงศ์โครยอ ราชวงศ์โชซอนจนถึงปัจจุบัน และเมืองปู้ซานเป็นเมืองที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองท่าตั้งแต่สมัยการเข้ามายึดครองของญี่ปุ่น ประการที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาเมืองปู้ซาน ได้แก่ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจโดยอาศัยแผนพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐ ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวปูซานของภาครัฐและเอกชน และประการที่ 3 ผลของพัฒนาเมืองปู้ซาน พบว่าเมืองปู้ซานมีการเติบโตอย่างรวดเร็วโดยที่รัฐมีส่วนในการส่งเสริม โดยมีการพยายามพัฒนาเมืองปู้ซานในหลายช่องทางทำให้นอกจากเมืองปู้ซานจะเป็นเมืองท่าแล้ว รัฐยังผลักดันให้เป็นเมืองท่องเที่ยวและเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมไมซ์

คำสำคัญ : ปู้ซาน, เมืองท่า, การท่องเที่ยว

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องพัฒนาการของเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 - ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรพร ภูวงศ์พันธุ์อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว ศิลปินเกาหลีวง NCT, WAY V และเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

นางสาวปิรดา พิรพรวิฑู

พัฒนาการของเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 – ปัจจุบัน

ประเทศเกาหลีตั้งอยู่บนคาบสมุทรเกาหลีของทวีปเอเชีย มีพรมแดนธรรมชาติที่เชื่อมกับประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ ได้แก่ ทางทิศเหนือติดกับอดีตสหภาพโซเวียต ทางทิศตะวันตกติดกับประเทศจีน และทางทิศใต้ติดกับประเทศญี่ปุ่น จึงทำให้ประเทศเกาหลีตกเป็นเหยื่อสงครามของเหล่าประเทศมหาอำนาจ โดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่นที่ต้องการเข้ามายึดครองประเทศเกาหลีตั้งแต่สมัยโบราณ โจรสลัดญี่ปุ่นมักเข้ามาปล้นสะดมเสบียงต่าง ๆ ของชาวบ้านที่อาศัยอยู่หมู่บ้านชายทะเลของเกาหลี ก่อนที่จะพัฒนาจากเรือโจรสลัดมาเป็นกองทัพเรือในสมัยศตวรรษที่ 16 เนื่องจากเมื่อญี่ปุ่นสามารถรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้แล้ว จึงต้องการที่จะรุกรานเกาหลีเพื่อขยายอำนาจ ญี่ปุ่นบุกเข้ามาที่หน้าด่านของเกาหลี คือ เมืองปูซาน ที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ติดคาบสมุทรเกาหลีและทะเลญี่ปุ่น ญี่ปุ่นยึดครองปูซานเป็นฐานทัพเพื่อรบกับเกาหลี สงครามการบุกรุกเกาหลีของญี่ปุ่น เรียกว่า สงครามอิมจิน ระยะเวลาของสงครามยืดเยื้อถึง 7 ปี (ค.ศ. 1592 – 1598) แต่ญี่ปุ่นก็ไม่สามารถยึดครองดินแดนเกาหลีได้

เมืองปูซาน เป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์ตั้งแต่สมัยก่อนยุคประวัติศาสตร์ ชื่อของเมืองปูซานเกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์โครยอ (ค.ศ. 918 – 1392) คำว่า ปูซาน แปลว่า กาดัมน้ำ สันนิษฐานว่ามาจากรูปร่างของภูเขาที่เหมือนกาดัมน้ำและคำว่าโป แปลว่า ท่าเรือ เนื่องจากมีลักษณะทางภูมิประเทศติดกับทะเลทำให้ปูซานเป็นเมืองท่าที่มีความสำคัญตั้งแต่อดีต และด้านหลังยังติดกับทิวเขา ทำให้เมืองปูซานอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติมากมาย ด้วยลักษณะทางภูมิศาสตร์นี้ทำให้ญี่ปุ่นต้องการยึดครองเมืองปูซาน

หลังจากที่สงครามอิมจินไม่ประสบผลสำเร็จ ญี่ปุ่นพยายามยึดครองอีกครั้งในปี 1875 โดยเริ่มจากการเข้าหาเกาหลีอย่างสันติ ส่งคณะทูตเข้ามาเจรจาแสดงความต้องการที่จะติดต่อค้าขายกับเกาหลี และโน้มน้าวให้เกาหลียอมรับอิทธิพลของญี่ปุ่น แต่เกาหลีปฏิเสธไม่ยอมรับ ญี่ปุ่นจึงส่งเรือรบเข้ามาโจมตีทันที จนในที่สุดเกาหลีต้องยินยอมเซ็นสนธิสัญญาคังฮวา ในปี 1876 สนธิสัญญาระบุว่า เกาหลีจะต้องเปิดปูซานเป็นเมืองท่าให้กับญี่ปุ่น และเปิดเมืองท่าอีก 2 แห่งบริเวณคาบสมุทรเกาหลีด้วย เมืองปูซานจึงเป็นเมืองท่าแห่งแรกของเกาหลีที่เปิดทำการเพื่อติดต่อค้าขายกับประเทศอื่น ๆ และสนธิสัญญาคังฮวาก็เป็นแม่แบบของสนธิสัญญาอื่น ๆ ระหว่างเกาหลีกับชาติตะวันตกในภายหลัง และในปี 1910 ญี่ปุ่นเข้ายึดครองเกาหลีอย่างเต็มตัว ทำลายระบบการปกครองแบบราชวงศ์ของเกาหลี ยึดครองเมืองต่าง ๆ ให้ข้าราชการของญี่ปุ่นเข้าไปปกครองแทน และเมืองที่ญี่ปุ่นเข้าปกครองที่แรก คือ เมืองปูซาน ญี่ปุ่นบุกยึดท่าเรือยึดพื้นที่อยู่อาศัย เข้ามาควบคุมประชาชน ปล้นเสบียงอาหารของชาวเกาหลีมาเป็นของญี่ปุ่น ปกครองปูซานโดยให้พัฒนาตามแผนของญี่ปุ่น ผู้ปกครองเมืองชาวญี่ปุ่นได้พัฒนาเมืองปูซานจากเมืองหมู่บ้านประมงเล็ก ๆ ให้เป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจที่ญี่ปุ่นเป็นผู้ควบคุม เกาหลีถูกญี่ปุ่นปกครองจนถึงปี 1945 หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จบลง ญี่ปุ่นเป็นประเทศผู้พ่ายแพ้สงคราม เกาหลีจึงหลุดจากอำนาจของญี่ปุ่น แต่บ้านเมืองในเกาหลีก็ยังไม่สงบลง ยังมีสงครามภายในเป็นการต่อสู้ทางความคิดทางการเมืองระหว่างเกาหลีเหนือที่ยึดอุดมการณ์สังคมนิยมภายใต้การสนับสนุนของสหภาพโซเวียตและเกาหลีใต้ที่มีอุดมการณ์เสรีนิยมภายใต้การดูแลของ

สหรัฐอเมริกา จนเกิดเป็นสงครามเกาหลี (ค.ศ. 1945 - 1953) ในช่วงสงครามเกาหลี เมืองปูซานได้กลายเป็นเมืองหลวงชั่วคราวของเกาหลีใต้ เพราะเมืองโซลที่เป็นเมืองหลวงเดิมและบริเวณอื่น ๆ ของคาบสมุทรเกาหลีได้ถูกกลุ่มที่ยึดอุดมการณ์ทางการเมืองแบบสังคมนิยมเข้ายึดครอง นอกจากเมืองปูซานจะเป็นเมืองหลวงชั่วคราวแล้ว ยังเป็นเมืองสำหรับรองรับผู้อพยพที่ลี้ภัยจากสงครามเกาหลีด้วย แต่สุดท้ายสงครามเกาหลีก็ขยายพื้นที่มาจนถึงเมืองปูซาน การต่อสู้ที่เมืองปูซานยาวนานถึง 45 วัน ทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก และการต่อสู้สิ้นสุดลงเมื่อเกาหลีใต้ได้รับความช่วยเหลือจากประเทศสหรัฐอเมริกาที่เข้ามาจัดการให้ทั้งสองฝ่ายตกลงสงบศึกกัน ผลของสงครามเกาหลีทำให้เกาหลีถูกแบ่งเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายเกาหลีเหนือที่ได้รับการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียตผู้นำแนวคิดสังคมนิยมและฝ่ายเกาหลีใต้ที่สนับสนุนโดยสหรัฐอเมริกาผู้นำอุดมการณ์เสรีนิยม

หลังสิ้นสุดสงครามเกาหลี ประเทศเกาหลีใต้เริ่มฟื้นฟูประเทศโดยนำเอาการปฏิบัติอุตสาหกรรมของต่างประเทศและนวัตกรรม เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาพัฒนา ซึ่งเริ่มจากตอนเหนือของประเทศทั้งกรุงโซลและเมืองอินชอน แต่ทางตอนใต้บริเวณเมืองปูซานที่ได้รับผลกระทบจากสงครามเช่นกันกลับไม่ค่อยได้รับความสนใจ ทำให้เศรษฐกิจทางตอนใต้พัฒนาได้ช้า จนเกิดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศ จากปัญหาดังกล่าวทำให้รัฐบาลเกาหลีใต้มีนโยบายแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยฟังจากความคิดของประชาชนในพื้นที่ เพราะประชาชนเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด รวมถึงให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาด้วย เพื่อให้แนวทางการแก้ไขนี้มีประสิทธิภาพสูงสุด แนวทางดังกล่าวคือ การพัฒนาคุณภาพชีวิตและพัฒนาฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนที่ได้รับผลกระทบให้ดีขึ้น โดยเริ่มจากพัฒนาการก่อสร้างท่าเรือปูซานที่สร้างพื้นที่จากการถมทะเล ไม่ได้เวนคืนที่ดินจากประชาชนและไม่กระทบกับสิ่งแวดล้อม เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่าง ๆ หรือผลกระทบใด ๆ ต่อประชาชน นอกจากนี้การที่รัฐบาลเกาหลีใต้ได้นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมต่าง ๆ เข้ามาพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว ทำให้เมืองปูซานเป็นเมืองที่มีความโดดเด่นในหลาย ๆ เรื่อง ทั้งในเรื่องของการเป็นเมืองท่าที่มีความทันสมัย มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี และการบริหารจัดการน้ำ การคมนาคมและการบริหารท่าเรือนานาชาติที่มีประสิทธิภาพ จนเป็นเมืองท่านานาชาติที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 5 ของโลก และมีขนาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ

จากที่กล่าวมาข้างต้น เมืองปูซานเป็นเมืองที่มีความสำคัญ เป็นทั้งเมืองหน้าด่านในสงครามระหว่างเกาหลีกับญี่ปุ่น เมืองท่าที่เปิดทำการค้าเป็นครั้งแรกของเกาหลี เมืองหลวงชั่วคราวของผู้อพยพในสงครามเกาหลี และในปัจจุบันถือว่าเป็นเมืองศูนย์กลางของเศรษฐกิจ เป็นแหล่งขนส่งสินค้าทางเรือที่มีชื่อเสียงและเป็นแหล่งทรัพยากรประมงสำคัญ นอกจากนี้เมืองปูซานยังถูกพัฒนาให้เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงอีกด้วย ผู้วิจัยจึงเห็นว่า พัฒนาของเมืองปูซานจากเมืองประมงเล็ก ๆ จนเป็นเมืองศูนย์กลางเศรษฐกิจและเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของเกาหลี รวมทั้งเรื่องของนโยบายต่าง ๆ ที่ใช้ในการพัฒนาเมืองปูซานเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ดังนี้ ประการแรก เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของเมืองปูซาน ประการที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน และประการสุดท้ายคือ ผลที่เกิดจากการพัฒนาเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน

ประวัติความเป็นมาของเมืองปูซาน

เมืองปูซานเป็นเมืองที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของเกาหลี เนื่องจากเป็นเมืองท่าที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศเกาหลีใต้ และพื้นที่ของเมืองมีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 รองจากโซล ปูซานตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศเกาหลี ติดกับคาบสมุทรเกาหลี มีหลักฐานยืนยันว่าเมืองปูซานมีผู้อยู่อาศัยตั้งแต่ยุคหินใหม่ (8000 – 1400 ปีก่อนคริสตกาล) ผู้คนในยุคนี้เริ่มปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปหลังจากน้ำแข็งละลาย หลักฐานที่พบ พบจากซากปรักหักพังต่าง ๆ มีทั้งเป็นที่อยู่อาศัย สุสานที่ทำจากเปลือกหอยและซากแบบอื่น ๆ สุสานเปลือกหอยที่มีชื่อเสียง คือ สุสานเปลือกหอยดงซัมดงที่ตั้งอยู่ที่อำเภอยองโด เมืองปูซาน ภายในสุสานค้นพบเครื่องปั้นดินเผาที่ไม่มีลวดลายและภาชนะดินเผา หม้อไห ถ้วยชามต่าง ๆ ที่มีลวดลายเป็นเอกลักษณ์ จากการจำลองกลายเป็นเส้นรอบ ๆ คล้ายตัว V ด้วยการกรีดโดยใช้ของมีคม ทำลายเหมือนฟันของหิว ก่อนนำไปอบไฟ เรียกว่าเครื่องมือเครื่องใช้ลายฟันหิว หรือวัฒนธรรมลายฟันหิว นอกจากนี้ยังมีอุปกรณ์เครื่องมือที่ทำจากหินและกระดูกสัตว์อีกมากมาย (ดวงธิดา ราเมศวร์, 2556: 23-24; National Museum Of Korea, 2019)

ภาพที่ 1 Pottery with Applique Decoration

(ที่มา: National Museum Of Korea, 2019)

คนในยุคหินใหม่จะสร้างที่พักอาศัยใกล้กับแหล่งน้ำ ทั้งแม่น้ำและทะเล เป็นต้น เพื่อให้ง่ายต่อการหาอาหารและน้ำดื่มสำหรับใช้ในการอุปโภคบริโภค และคนในยุคนี้มักหาอาหารด้วยการตกปลา ล่าสัตว์ และเก็บของป่า นอกจากนี้ยังรู้จักการทำเกษตรกรรม อุปกรณ์ดำรงชีวิตรวมทั้งอาวุธมักทำมาจากหินและกระดูกสัตว์ เครื่องแต่งกายเรียบง่าย เป็นพวกหนังสัตว์หรือเสื้อผ้าที่ทำจากด้ายทอ มีเครื่องประดับสวมใส่ด้วย เช่น หยก กระดูกสัตว์ เขาสัตว์ และเปลือกหอย (Busan for91days, 2019; National Museum Of Korea, 2019)

ต่อมาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 2 (ค.ศ. 101 - 200) ได้มีการจัดการเมืองเป็นครั้งแรกภายใต้การบริหารของกลุ่มความร่วมมือจินฮาน¹ที่ได้รับอิทธิพลมาจากอาณาจักรซิลลา²เรียกว่า คอซิลชันกุก (거칠산국) คอซิลชัน แปลว่าภูเขาขรุขระ ส่วนกุก แปลว่า ประเทศ รวมกันจึงแปลว่าประเทศที่มีภูเขาขรุขระ เนื่องจากที่บริเวณนี้มีภูเขาฮวังย็อง (황령산) ซึ่งภูเขานี้ตั้งอยู่ใจกลางเมือง ต่อมาเป็นยุครวมอาณาจักรซิลลา³ หนึ่งในสามอาณาจักรของเกาหลีโบราณ⁴รุ่งเรืองอำนาจมาก และในปี 735 อาณาจักรซิลลาสามารถปกครองพื้นที่บริเวณคาบสมุทรเกาหลีได้เกือบทั้งหมด ดังนั้นอาณาจักรซิลลาจึงเข้ามามีอิทธิพลในบริเวณทางตอนใต้ของประเทศเกาหลีอย่างเด็ดขาด ในปี 757 เรียกชื่อเรียกบริเวณนี้ว่า ทงแน (동래) และสร้างโรงงานกลั่นเหล็กเอาไวในเมือง ซึ่งเหล็กจากที่นี่จะถูกส่งไปยังญี่ปุ่นและส่วนอื่น ๆ ของเกาหลีโดยผ่านแม่น้ำซูยอง (Suyeonggang) มีผู้คนมาอาศัยอยู่ในเมืองเพิ่มมากขึ้นทำให้เมืองเริ่มขยายใหญ่ขึ้น การค้าเหล็กจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการเจริญเติบโตทางการค้าของเมืองปูซาน ปัจจุบันทงแนก็กลายมาเป็นชื่ออำเภอที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองปูซาน (Taylor, 2018; Wikipedia, 2019)

ภาพที่ 2 Early Iron Age weapons

(ที่มา: Kai Hendry, 2006)

1. สมัยราชวงศ์โครยอ (ค.ศ.918 – 1392)

ในศตวรรษที่ 10 ราชวงศ์โครยอ (ค.ศ.918 – 1392) รวบรวมทั้งสามอาณาจักรของเกาหลีเข้าด้วยกันแล้ว ก็ได้ตั้งชื่อเมืองให้ใหม่จากทงแนเป็นปูซานโป ปู แปลว่า กาดัมน้ำ ซานแปลว่า ภูเขา สันนิษฐานว่ามาจากรูปร่างของภูเขาที่ตั้งอยู่ในเมืองเป็นรูปร่างเหมือนกาดัมน้ำ ส่วนโป แปลว่า ท่าเรือ เพราะลักษณะทางภูมิศาสตร์ของเมืองนี้คือ ติดอยู่กับทะเล จึงเป็นจุดสำคัญที่จะตั้งท่าเรือ และในสมัย

¹ หัวหน้าเผ่า 12 คนจากทางตะวันออกเฉียงใต้ของคาบสมุทรเกาหลี

² อาณาจักรซิลลา (57 ปีก่อนคริสตกาล – ค.ศ.676) พัฒนามาจากชนเผ่าซาโรที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเกาหลี

³ อาณาจักรรวมซิลลา (ค.ศ. 676-935)

⁴ อาณาจักรโคกูรยอ แพกเจ ซิลลา

ราชวงศ์โครยอมีความวุ่นวายภายในเมืองแต่ว่าการเมืองการปกครองและความสำคัญทางการทหารของปูซานก็เริ่มที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้น เนื่องจากมีภัยคุกคามจากภายนอก ทำให้มีการสร้างป้อมปราการที่เมืองปูซานเพื่อป้องกันการขยายกองกำลังของญี่ปุ่น (ไพบูลย์ ปีตะเสน, 2545: 127-129; Busan for 91 days, 2012; Encyclopaedia Britannica, 2018)

2. สมัยราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1392-1910)

หลังจากที่นายพลลี ซอง-กเย สามารถยึดอำนาจราชสำนักโครยอในปี 1388 แล้วได้ก่อตั้งราชวงศ์ใหม่คือราชวงศ์โชซอน และได้รับการแต่งตั้งขึ้นเป็นกษัตริย์นามว่า พระเจ้าแทโจ (ค.ศ. 1392-1398) และพระองค์ได้เข้ามาจัดการบริเวณรอบ ๆ และทงแน (พื้นที่ใกล้เคียงเมืองปูซาน) ก็ถูกก่อตั้งขึ้น ต่อมาในรัชสมัยของพระเจ้าแทจง (ค.ศ. 1400-1418) ก็ได้เข้ามาก่อตั้งศูนย์กลางทางการค้า และได้สร้างท่าเทียบเรือในปี 1407 นอกจากการพัฒนาเศรษฐกิจของบริเวณทงแนแล้ว บทบาทของทงแนในเรื่องของการป้องกันและการทูตก็มีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกัน (Busan Metropolitan City, 2019)

ต่อมาในสมัยพระเจ้าเซจง (ค.ศ. 1418-1450) ได้ประกาศสงครามกับโจรสลัดญี่ปุ่นเพื่อจะกำจัดโจรสลัดญี่ปุ่นให้หมดสิ้นไป พระองค์สั่งให้กองทัพบุกเข้าช่องแคบสีชิมะ (Tsushima) เข้าไปจนถึงรังของโจรสลัดที่อยู่บนเกาะสีชิมะ ประเทศญี่ปุ่น⁵ และบุกทำลายกลุ่มโจรสลัดและรังของโจรได้อย่างราบคาบ

ภายหลังญี่ปุ่นได้พัฒนาจากเรือโจรสลัดมาเป็นกองทัพเรือในสมัยศตวรรษที่ 16 เนื่องจากเมื่อญี่ปุ่นสามารถรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้สำเร็จ จึงต้องการที่จะรุกรานเกาหลีเพื่อขยายอำนาจ ญี่ปุ่นเริ่มบุกเข้ามาที่หน้าด่านของเกาหลี คือ เมืองปูซาน ที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ติดคาบสมุทรเกาหลีและทะเลญี่ปุ่น ญี่ปุ่นเข้ายึดครองปูซานเป็นฐานทัพเพื่อรบกับเกาหลี สงครามการบุกรุกเกาหลีของญี่ปุ่น เรียกว่า สงครามอิมจิน ระยะเวลาของสงครามยืดเยื้อถึง 7 ปี (ค.ศ. 1592 – 1598) (ดวงธิดา ราเมศวร์, 2556: 84-85; พวงนิล คำปิงส์, 2549)

แรกเริ่มของสงครามอิมจินนั้น เกิดหลังจากที่ไต้เมียว โทโยโตมิ ฮิเดโยชิ ผู้นำสูงสุดของญี่ปุ่นในสมัยนั้นสามารถรวบรวมญี่ปุ่นในยุคเซ็งโงคุ (Sengoku-jidai) ให้เป็นหนึ่งเดียวได้ จึงต้องการที่จะขยายอำนาจ ญี่ปุ่นเริ่มส่งเรือรบเข้ามาที่เมืองปูซานในเดือนเมษายน ปี 1592 สงครามนี้เริ่มขึ้นในวันที่ 23 พฤษภาคม 1592 เมื่อเกิดสงครามอิมจินขึ้น ญี่ปุ่นได้เลือกโจมตีป้อมชินจูที่ตั้งอยู่ในเมืองปูซานเป็นเป้าหมายแรก แต่ทหารกับชาวเมืองก็ร่วมกันต่อต้านกองทัพญี่ปุ่น จนญี่ปุ่นถอยทัพออกไปในช่วงแรก และกลับเข้ามาภายในปีเดียวกัน ญี่ปุ่นก็ยกทัพมาตีที่ป้อมชินจูอีก ระยะเวลาในการรบที่ป้อมชินจูกินเวลา 10 วัน สุดท้ายป้อมชินจูก็ถูกญี่ปุ่นตีแตก และญี่ปุ่นก็เข้ามาตั้งฐานทัพในเมืองปูซานเพื่อบุกพื้นที่อื่นของเกาหลีต่อไป

⁵ เกาะสีชิมะ (Tsushima) เป็นเกาะหนึ่งของหมู่เกาะญี่ปุ่นที่ตั้งอยู่บริเวณช่องแคบเกาหลี กึ่งกลางระหว่างแผ่นดินญี่ปุ่นกับคาบสมุทรเกาหลี

ทหารของเกาหลีไม่เชี่ยวชาญในการรบบนบกมากเท่ากับการรบทางน้ำ ดังนั้นเกาหลีได้จึงตอบโต้โดยใช้เรือรบ โดยแม่ทัพอีซุนชินผู้คุมกองเรือรบของเกาหลี ซึ่งมีเรือรบอยู่ในบังคับหลายประเภท รวมทั้งเรือเต่า⁶ที่สามารถใช้สกัดกั้นเส้นทางลำเลียงเสบียงและกองหนุนของญี่ปุ่นได้ และทัพของเกาหลีบุกตีฐานทัพของญี่ปุ่นที่ตั้งอยู่ที่เมืองปูซาน และจมเรือรบของญี่ปุ่นไปได้มากกว่าครึ่ง ทำให้ญี่ปุ่นยอมสงบและถอยทัพกลับไป แต่ญี่ปุ่นก็ยกทัพมาอีกครั้งในปี 1597 สงครามยืดเยื้อกินเวลาถึง 7 ปี ตั้งแต่ 1592 – 1598 สงครามอิมจินสิ้นสุดลงโดยที่ญี่ปุ่นไม่สามารถยึดครองเกาหลีได้ เนื่องจากการเสียชีวิตของโดเมียว โทโยโตมิ ฮิเดโยชิ ทำให้ญี่ปุ่นต้องถอยทัพกลับไป แต่เกาหลีก็ต้องสูญเสียบุคคลสำคัญไป คือ แม่ทัพอีซุนชินที่ถูกกระสุนปืนยิงเสียชีวิตด้วยเช่นเดียวกัน (ไพบูลย์ ปีตะเสน, 2545: 92-93; Wikipedia, 2019)

หลังจากสงครามอิมจินสิ้นสุดลง เกาหลีได้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างความสัมพันธ์ใหม่ที่ดีกว่าเดิมกับญี่ปุ่น เกาหลีจึงได้มีความพยายามที่จะปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ประเทศ จนในที่สุดได้มีการจัดตั้งระบบการค้าขายและคณะผู้แทนซึ่งมีการแลกเปลี่ยนระหว่างเกาหลีและญี่ปุ่น (Busan Metropolitan City, 2019)

สนธิสัญญาคังฮวา ค.ศ. 1876

หลังจากที่สงครามเมจิของญี่ปุ่นสิ้นสุดลง ปี 1873 อำนาจของพระเจ้าแทกุนวอนเริ่มอ่อนลง ทำให้ญี่ปุ่นสามารถส่งตัวแทนคณะทูตเข้ามาเจรจาที่ปูซานได้ ในปี 1875 การเจรจาระหว่างญี่ปุ่นกับเกาหลีกลับยืดเยื้อ ไม่สามารถหาข้อตกลงกันได้ จนในที่สุดญี่ปุ่นได้ตัดสินใจส่งเรือรบเข้ามาที่ปูซานในเดือนพฤษภาคม ปี 1875 หลังจากนั้นอีก 2 สัปดาห์ญี่ปุ่นก็ได้ส่งเรือรบลำที่ 2 ตามมาอีก ญี่ปุ่นได้แสดงศักยภาพของเรือรบที่พัฒนามาจากนวัตกรรมของทางตะวันตก เรือรบของญี่ปุ่นสามารถแล่นผ่านคาบสมุทรเกาหลีได้ และในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1876 เกาหลีพ่ายแพ้ให้กับญี่ปุ่นและต้องเซ็นสนธิสัญญาคังฮวากับญี่ปุ่น ซึ่งสนธิสัญญานี้เกาหลีถูกบังคับให้เปิดเมืองท่าค้าขายสามแห่งแห่งแรกเริ่มจากเมืองท่าปูซาน และต้องยอมให้ญี่ปุ่นเข้ามาตั้งสถานทูตอยู่ในเกาหลีอย่างถาวรด้วยการเปิดท่าเรือที่เมืองปูซานทำให้ชาวปูซานที่ทำการค้าอยู่นั้นไม่ได้รับความเท่าเทียมถูกกดขี่ด้วยภาษีที่ญี่ปุ่นเป็นผู้กำหนดและต้องยอมให้มีชาวญี่ปุ่นจำนวนมากเข้ามาทำการค้าแทนที่ชาวปูซาน (Seth, 2016: 30)

สนธิสัญญาคังฮวาถือเป็นเหตุการณ์สำคัญทางการทูตของเกาหลีและเป็นสนธิสัญญาแรกที่ทำให้ประเทศเกาหลีก้าวเข้าสู่ความทันสมัยมีรูปแบบคล้ายกับสนธิสัญญาของตะวันตก โดยปกติแล้วการทำสนธิสัญญาจะต้องใช้เวลาและแรงงานจำนวนมากในการรักษาความปลอดภัย แต่เมืองปูซานเป็นสถานที่แห่งเดียวที่ได้รับการอนุญาตให้มีการทำการค้าระหว่างเกาหลี – ญี่ปุ่นมาเป็นระยะเวลานาน จึงทำให้เมืองปูซานกลายเป็นเมืองท่าแห่งแรกที่ถูกกำหนดให้เปิดตามสนธิสัญญาคังฮวา และตามมาด้วยท่าเรืออื่น ๆ เช่น ท่าเรือวอนชัน (1880) และท่าเรือเชมุลที่เมืองอินซอน (1883)

⁶ เรือเต่า หัวเรือทำเป็นรูปหัวเต่าประดับไว้ มีความยาวโดยเฉลี่ย 30 เมตร เคลื่อนที่ได้เร็วและบังคับได้ง่ายกว่าเรือรบของญี่ปุ่นจากการใช้ฝีพายช่วย ลำเรือหุ้มแผ่นเหล็กและติดหมุดแหลม และมีการติดอาวุธไว้บนเรือด้วย

ท่าเรือเหล่านี้ต้องใช้ระยะเวลาหลายปีในการเปิดท่าเรือ นอกจากนี้ญี่ปุ่นก็ต้องใช้เวลาหลายปีเพื่อสร้างสถานะทางการทูตถาวรในเมืองหลวงของเกาหลีด้วย (Seth, 2016: 30)

3. สมัยจักรวรรดิญี่ปุ่น – ก่อนการแบ่งแยกประเทศ (ค.ศ.1910 – 1953)

หลังจากปี 1905 ประเทศญี่ปุ่นได้กลายเป็นมหาอำนาจในภูมิภาคเอเชีย เนื่องจากญี่ปุ่นได้รับการยอมรับว่ามีอำนาจเหนือจีนและรัสเซีย และญี่ปุ่นยังดำเนินตามกระแสของโลกในยุคนั้นคือกระแสการล่าอาณานิคม การเป็นจักรวรรดิที่ขยายอำนาจคุมดินแดนอื่น ๆ ญี่ปุ่นจึงเข้ามาควบคุมเกาหลีและสามารถทำให้เกาหลีตกอยู่ภายใต้การควบคุมได้ในปี 1910 (Seth, 2016: 27)

สมัยจักรวรรดิญี่ปุ่น (ค.ศ.1910 – 1945)

ในปี 1910 ญี่ปุ่นสามารถยึดครองและกลืนวัฒนธรรมของเกาหลีได้ทั้งหมด เข้ามาล้มล้างระบอบกษัตริย์ของเกาหลีและยึดเกาหลีเป็นมณฑลหนึ่งของญี่ปุ่น นำตัวเชื้อพระวงศ์และคนในราชวงศ์เกาหลีไปเป็นตัวประกันที่ญี่ปุ่น เพื่อไม่ให้สามารถกลับมาใช้อำนาจได้อีกครั้ง เหตุการณ์นี้ถือว่าเป็นการสิ้นสุดยุคสมัยของราชวงศ์เกาหลี (ดวงธิดา ราเมศวร์, 2556: 159)

ญี่ปุ่นเข้ามายึดครองเกาหลีและเปิดเมืองท่าทำการค้าในเกาหลีด้วย ญี่ปุ่นเข้ามาปรับปรุงการค้าด้วยการเน้นไปที่เรื่องของอุตสาหกรรมตามฐานอุตสาหกรรมที่กำลังเติบโตในประเทศญี่ปุ่น ญี่ปุ่นได้ใช้ประโยชน์จากการพัฒนาอุตสาหกรรมในช่วงปลายปี 1910 สามารถทำลายอำนาจตะวันตกและลดอำนาจของจีนในเกาหลีได้ หลังจากที่ญี่ปุ่นเข้ามาเปิดท่าเรือ ญี่ปุ่นล้มล้างราชวงศ์โชซอนทำลายพระราชวัง ปรับปรุงระบบภาษี ให้ส่งข้าวจากเกาหลีไปญี่ปุ่น รวมทั้งยังต้องส่งวัวไปให้ญี่ปุ่นด้วย มีวัวจำนวนมากที่หมู่บ้านโซม๊ก เมืองปูซาน ถูกนำไปฆ่าเพื่อส่งชิ้นส่วนไปที่ญี่ปุ่น ทำให้เกิดความอดอยากในเกาหลี (Seth, 2016: 36; VIU, 2019)

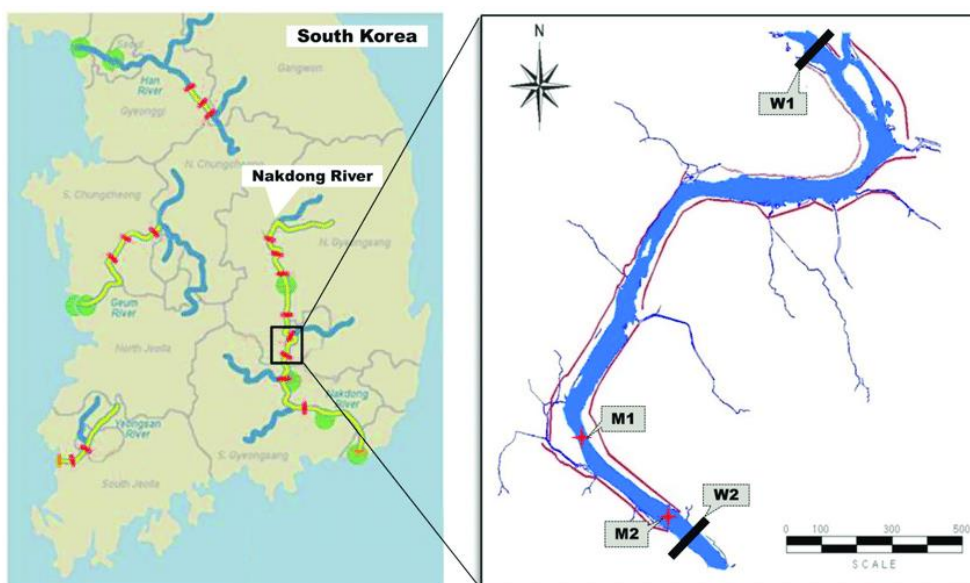
ประชาชนเกาหลีต้องทนอยู่กับสภาพชีวิตที่ลำบาก ถูกกดขี่จากญี่ปุ่นจนกระทั่งเกิดเหตุการณ์การสวรรคตของพระเจ้าโกจงแห่งเกาหลี ในปี 1918 ประชาชนชาวเกาหลีออกมาเรียกร้องเอกราชกันทั่วประเทศ เกิดการเคลื่อนไหวเพื่ออิสรภาพที่ถนนอิสรภาพ เขตคูโพ เมืองปูซาน เป็นการเคลื่อนไหวครั้งสำคัญ มีคนปูซาน 1,200 คน ออกมารวมตัวกันและตะโกนเรียกร้องเอกราชกับประชาชนเกาหลีพื้นที่อื่น ๆ อีกจำนวนมาก เข้ามาบุกสถานีตำรวจและต่อสู้กับคนญี่ปุ่น แต่ผลของการลุกฮือครั้งนี้ทำให้มีประชาชนเกาหลีราว 7,000 คนถูกฆ่าโดยทหารและตำรวจญี่ปุ่น แต่การลุกฮือเรียกร้องเอกราชของเกาหลียังคงมีอยู่เรื่อย ๆ ทำให้ญี่ปุ่นต้องออกกฎอัยการศึกและพยายามลบล้างความเป็นชาติของเกาหลี โดยการห้ามสอนประวัติศาสตร์และภาษาเกาหลีในโรงเรียน ห้ามแสดงออกทางวัฒนธรรมหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเกาหลีจำนวนมากถูกเผาทำลาย (Wikipedia, 2019; VIU, 2019)

ถึงในช่วงนี้จะไม่ได้เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของเกาหลี แต่ญี่ปุ่นก็ได้นำปูซานเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ อีกทั้งยังนำนวัตกรรมเทคโนโลยีที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในคาบสมุทรเกาหลีมาพัฒนา และเกาหลียังได้รับการแนะนำในการสร้างทางรถไฟและสร้างสะพานรวมถึงถนนให้มีความทันสมัย ญี่ปุ่นสามารถทำให้ปูซานเป็นยุคทองได้ภายใต้อิทธิพลของญี่ปุ่น (Busan for91days, 2012)

สงครามเกาหลี (ค.ศ.1945 – 1953)

เกาหลีถูกญี่ปุ่นปกครองจนถึงปี 1945 หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1939-1945) จบลง ญี่ปุ่นเป็นประเทศผู้พ่ายแพ้สงคราม เกาหลีจึงหลุดจากอำนาจของญี่ปุ่นในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 แต่บ้านเมืองในเกาหลีก็ยังไม่สงบลง ยังมีสงครามภายในเป็นการต่อสู้ทางความคิดทางการเมืองระหว่างเกาหลีเหนือที่ยึดอุดมการณ์สังคมนิยมภายใต้การสนับสนุนของสหภาพโซเวียตและเกาหลีใต้ที่มีอุดมการณ์เสรีนิยมภายใต้การดูแลของสหรัฐอเมริกา จนเกิดเป็นสงครามเกาหลี (ค.ศ. 1945 - 1953) ในระหว่างสงครามเกาหลีปี 1948 สหประชาชาติได้รับรองสถานะภาพของสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) อีซึ่งมันขึ้นรับตำแหน่งประธานาธิบดี รัสเซียหรือสหภาพโซเวียตได้เข้ามาช่วยเกาหลีเหนือสร้างกองทัพนำไปสู่สงครามกลางเมือง (พวงนิล คำปั้งสุ, 2549; Busan Metropolitan City, 2019)

เกาหลีเหนือได้ทำการโจมตีเกาหลีใต้ในปี 1950 กองทัพประชาชนชาวเกาหลีเหนือได้บุกเข้าไปทางใต้อย่างไม่หยุดยั้ง กองทัพของเกาหลีใต้ที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยบัญชาการสหประชาชาติ (UNC)⁷ ที่กำกับโดยนายพลแมคอาเธอร์สามารถหยุดยั้งกองทัพของชาวเกาหลีเหนือได้ที่แนวเขตแดนตามแม่น้ำนังกอง⁸ ท่าเรือทางตอนใต้ที่สำคัญของเมืองปูซาน (Encyclopaedia Britannica, 2018)

ภาพที่ 3 Map of the Nakdong River

(ที่มา: Erik A. Toorman, 2017)

ในช่วงสงครามเกาหลี เมืองปูซานได้กลายเป็นเมืองหลวงชั่วคราวของเกาหลีใต้ เพราะเมืองโซลที่เป็นเมืองหลวงเดิมและบริเวณอื่น ๆ ของคาบสมุทรเกาหลีได้ถูกกลุ่มที่ยึดอุดมการณ์ทาง

⁷ The United Nations Command (UNC) หน่วยบัญชาการสหประชาชาติก่อตั้งขึ้นในปี 1950 เพื่อสนับสนุนเกาหลีใต้ในสงครามเกาหลี

⁸ เป็นแม่น้ำที่ยาวที่สุดในเกาหลีใต้และผ่านเมืองสำคัญ ๆ เช่น แดกูและปูซาน

การเมืองแบบสังคมนิยมเข้ายึดครอง สงครามเกาหลีได้ขยายพื้นที่มาจนถึงเมืองปูซาน รัฐบาลเกาหลีถูกกวาดต้อนทำให้ต้องย้ายจากโซลไปยังปูซาน และนับจากนั้น 1,023 วัน ปูซานก็ได้กลายมาเป็นเมืองหลวงชั่วคราวของเกาหลี

และการต่อสู้สิ้นสุดลงเมื่อเกาหลีใต้ได้รับความช่วยเหลือจากประเทศสหรัฐอเมริกาที่เข้ามาจัดการให้ทั้งสองฝ่ายตกลงสงบศึกกัน ผลของสงครามเกาหลีทำให้เกาหลีถูกแบ่งเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายเกาหลีเหนือที่ได้รับการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียตผู้นำแนวคิดสังคมนิยมและฝ่ายเกาหลีใต้ที่สนับสนุนโดยสหรัฐอเมริกาผู้นำอุดมการณ์เสรีนิยม (Busan Metropolitan City, 2019; VIU, 2019; Wikipedia, 2019)

4. สมัยหลังจากแบ่งแยกประเทศ – ปัจจุบัน (ค.ศ. 1953 – ปัจจุบัน)

ช่วงสงครามเกาหลี พื้นที่เกือบทั้งประเทศเป็นพื้นที่ที่เกิดสงครามลามตั้งแต่จากทางเหนือลงสู่ใต้ ทำให้เมืองปูซานที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศนั้นกลายเป็นเมืองหลักของผู้ลี้ภัยจากสงคราม เป็นป้อมปราการด่านสุดท้ายของเกาหลีใต้และต้องทำหน้าที่เป็นเมืองหลวงชั่วคราวด้วย เมืองปูซานถูกยกระดับให้เป็น จิกัลชิ (직할시) หรือเมืองที่อยู่ภายใต้การควบคุมโดยตรงของรัฐบาลในปี 1963 และในปี 1995 ถูกยกระดับให้เป็นมหานคร เป็นเมืองหลวงที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 รองจากโซล (Busan Metropolitan City, 2019)

หลังสิ้นสุดสงครามเกาหลี ทั้งสองประเทศทำสัญญาสงบศึกกันเพื่อยุติสงครามเกาหลีในปี 1953 เกาหลีใต้ที่บ้านเมืองได้รับผลกระทบจากสงครามตั้งแต่ช่วงที่จักรวรรดิญี่ปุ่นเข้ามาปกครอง จำเป็นต้องเร่งฟื้นฟูบ้านเมือง ประชาชนชาวเกาหลีใต้ทำงานทุกวันอย่างแข็งขัน เพราะผลของสงครามทำให้เกาหลีกลายเป็นประเทศที่ยากจนที่สุดในโลกจนถึงปี 1960 (ดำรงค ฐานดี, 2548)

ประเทศเกาหลีใต้เริ่มฟื้นฟูประเทศโดยนำเอาการปฏิวัติอุตสาหกรรมของต่างประเทศและนวัตกรรม เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาพัฒนา เริ่มจากตอนเหนือของประเทศทั้งกรุงโซลและเมืองอินซอน แต่ทางตอนใต้บริเวณเมืองปูซานที่ได้รับผลกระทบจากสงครามเช่นกันกลับไม่ค่อยได้รับความสนใจแต่ถึงจะไม่ได้รับการพัฒนาโดยรัฐบาล แต่ในช่วงสงครามเกาหลีนั้น เกาเซจูและเมืองปูซานเป็นพื้นที่ที่ไม่ได้ถูกเกาหลีเหนือรุกราน ทำให้เมืองปูซานกลายเป็นเมืองที่สามารถปกครองตนเองได้หลังจากสิ้นสุดสงคราม ภายหลังเมืองปูซานได้รับการพัฒนาโดยรัฐบาล ทำให้เมืองปูซานสามารถกลายมาเป็นเมืองอุตสาหกรรมที่สำคัญ ๆ เช่น การต่อเรือ รถยนต์ เหล็ก สื่อบริการโทรคมนาคม สารเคมี เซรามิก และกระดาษ และกลายเป็นหนึ่งในท่าเรือขนาดใหญ่ของโลก และเป็นเมืองหลวงทางทะเลที่สำคัญในแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ (Busan Metropolitan City, 2019; Verdict Media Limited, 2019) ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาเมืองปูซานจะได้กล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 – ปัจจุบัน

1. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

ตั้งแต่ปี 1950-1980 เมืองปูซานกลายเป็นฐานชั้นนำในการฟื้นฟูเศรษฐกิจและการส่งเสริมประชาธิปไตยในเกาหลี แต่หลังจากที่โลกเริ่มเข้าสู่โลกาภิวัตน์ปี 1990 มีการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นในต่างประเทศ วิกฤตเศรษฐกิจนี้ผลมาจาก แชนโบล กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งกลุ่มเศรษฐกิจเหล่านี้ไม่ได้ใช้ความคิดและการปฏิบัติอย่างรอบคอบในการลงทุนและไม่สนใจต่อการบริหารที่เน้นประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังดำเนินธุรกิจผิดพลาดมากมายจนต้องกู้ยืมเงินจำนวนมากจากสถาบันการเงินทั้งในและต่างประเทศ

ในช่วงปี 1990 เศรษฐกิจของเมืองปูซานประสบปัญหาต้องชะลอตัวเนื่องจากเกิดการชะลอตัวของสินค้าส่งออกที่ผลิตในปูซานจำพวกรองเท้าและสินค้าสิ่งทอ ต่อมาเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียปี 1997 ทำให้เมืองปูซานต้องเผชิญหน้ากับความท้าทายที่ยากลำบากในการแก้ไขวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชีย

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ

ในช่วงทศวรรษที่ 1950 ประเทศเกาหลีใต้ได้พัฒนาประเทศโดยเน้นนโยบายปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศโดยการจำกัดการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศด้วยมาตรการที่เคร่งครัดและเข้มงวด

ต่อมาช่วงทศวรรษที่ 1960 เริ่มหันมามุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพึ่งพาจากต่างประเทศ ซึ่งมีลักษณะเด่นคือ ส่งเสริมการส่งออกเพื่อเป็นกลไกแห่งการพัฒนาความเจริญทางเศรษฐกิจ รวมถึงการส่งเสริมการกระตุ้นให้มีการกู้ยืมจากแหล่งทุนภายนอกประเทศเพื่อรองรับการใช้จ่ายในการก่อสร้างสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับภาคอุตสาหกรรม

ในปี 1962 นายพลปัก จุงฮี (ค.ศ. 1962-1966) ได้ประกาศนโยบายที่จะเข้ามาแก้ไขปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและพัฒนาประเทศอย่างจริงจังโดยใช้แผนพัฒนาฉบับที่ 1 เป็นการเน้นการผลิตสินค้าประเภทอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก หรือเรียกว่านโยบายหลักของการพัฒนาเศรษฐกิจนี้ว่า “นโยบายการมองออกไปสู่ภายนอก” (Outward-looking policy) ซึ่งแผนนี้เริ่มต้นพัฒนาประเทศจากการก่อตั้งอุตสาหกรรมเบา เช่น สิ่งทอ สินค้าอุปโภคบริโภค และการประกอบเฟอร์นิเจอร์ ที่เน้นแรงงานเป็นหลักเพื่อทดแทนการนำเข้า ในขณะที่เดียวกันก็พยายามส่งเสริมการส่งออกไปด้วย และรัฐบาลเริ่มหันมาให้ความสนใจกับบริเวณภาคใต้ของประเทศ เมืองอุลซาน อดีตเมืองท่าประมงเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองปูซานถูกเลือกจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรก พัฒนาจนเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางนิคมอุตสาหกรรมทางตอนใต้ โดยเริ่มจากก่อตั้งโรงงานถลุงเหล็กและโรงงานต่อเรือ

จากนั้นในช่วงทศวรรษ ที่ 1970 การขยายตัวของเศรษฐกิจของเกาหลีก็เพิ่มมากขึ้นอย่างก้าวกระโดด ความได้เปรียบทางเศรษฐกิจของเกาหลีได้เกิดการเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมเบาสู่อุตสาหกรรมหนักและอุตสาหกรรมเคมี เป็นการดำเนินการภายใต้แผนพัฒนา

เศรษฐกิจ ฉบับที่ 3 และ 4 เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้า ได้แก่ อุตสาหกรรมเหล็กกล้า และปิโตรเคมี โดยมีกลุ่มบริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่หรือ กลุ่มแซโบล เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกับรัฐบาล

การก่อตั้งบริษัทเหล็กกล้า POSCO ซึ่งเริ่มดำเนินการผลิตในปี 1972 ทำให้เกาหลีได้มีการผลิตเหล็กกล้าเป็นของตัวเอง ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมหนักด้านอื่น ๆ เช่น อุตสาหกรรมต่อเรือ เครื่องจักรกล ยานยนต์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า ทำให้ภายหลังเมืองอุลซานในเมืองปูซานถูกพัฒนาต่อยอดสู่การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมปิโตรเคมี และอุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศ (ดำรงค ฐานดี, 2548; ลงทุนแมน, 2019; โปสต์ทูเดย์, 2556)

แผนนโยบายการพัฒนาท่าเรือปูซานของรัฐบาลเกาหลี

ในปี 1997 กระทรวงการทางทะเลและการประมง⁹ ได้ตัดสินใจที่จะสร้างท่าเรือใหม่ที่มีระยะทาง 20 กิโลเมตร บริเวณทางตะวันตกของปูซานเพื่อบรรเทาความแออัดของสินค้า และการตัดสินใจที่จะพัฒนาท่าเรือใหม่ มี 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนแรกคือ ดำเนินการโดยกลุ่มผู้รับเหมาชาวเกาหลี 11 รายที่นำโดยซัมซุง โครงการเริ่มจากการสร้างเขื่อนกันคลื่น 1.49 กิโลเมตรและสร้างท่าจอดเรือ 600 เมตร เริ่มโครงการเดือนตุลาคมปี 1997 แล้วเสร็จในเดือนธันวาคม ปี 2002 อีกทั้งยังมีการก่อสร้างการขุดดินแบ่งเป็นสองพื้นที่คือพื้นที่ก่อสร้างหนึ่งเริ่มเดือนกันยายน ปี 1999 ซึ่งพื้นที่นี้ได้มีการสร้างเขื่อน 8,916 เมตร, เขื่อนกันคลื่น 23 เมตรและสะพาน 930 เมตร ได้ก่อสร้างแล้วเสร็จในเดือนพฤศจิกายนปี 2004 และพื้นที่ก่อสร้างสองเริ่มเดือนพฤษภาคมปี 2002 มีการสร้างเขื่อน 7,401 เมตร เสร็จสมบูรณ์แล้วในปี 2004 ท่าเรือปูซานได้รับการพัฒนาบริหารและดำเนินการโดยการท่าเรือปูซาน (BPA) ซึ่งก่อตั้งขึ้นในเดือนมกราคม 2004 นอกจากนี้ยังมีการสร้างท่าเรือเชื่อมต่อและโครงการท่าเทียบเรือเนกประสงค์ที่เสร็จสิ้นแล้วในปี 2006

ส่วนในขั้นตอนที่ 2-3 (BNP2-3) ของโครงการสร้างท่าเรือปูซานใหม่นั้นได้เริ่มอย่างเป็นทางการในเดือนมกราคมปี 2012 ซึ่งโครงการBNP2-3คือ ศูนย์กลางของตู้คอนเทนเนอร์ที่สามารถจัดการ 2.7 ล้าน TEUs¹⁰ ต่อปี และยังมีการก่อสร้างอาคารของผู้โดยสารในเดือนมกราคมปี 2008 และแล้วเสร็จในเดือนธันวาคมปี 2011 ซึ่งอาคารนี้ได้รับการบำรุงรักษาและดำเนินการสร้างโดย Busan New Container Terminal Co., Ltd. (BNCT Co. Ltd)

ในปี 1999 เมืองปูซานได้ตั้งเป้าหมายใหม่ คือ เน้นไปที่การพัฒนาอุตสาหกรรม 10 แห่ง โดยมีแผนเชิงกลยุทธ์ เพื่อเพิ่มศักยภาพสำหรับการเติบโตของอุตสาหกรรมเพื่อนำไปสู่การฟื้นตัวของเศรษฐกิจ อีกทั้งเมืองปูซานยังมีแผนสำหรับการขยายโรงงานที่มีอยู่เดิมให้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น แผน

⁹ The Ministry of Marine and Fisheries (MOMAF)

¹⁰ TEUs ย่อมาจาก Twenty-foot คือ หน่วยนับสินค้าที่บรรจุในตู้คอนเทนเนอร์ความยาว 20 ฟุต โดยตู้คอนเทนเนอร์ 20 ฟุต เท่ากับ 1 ทีอียู ตู้คอนเทนเนอร์ 40 ฟุต เท่ากับ 2 ทีอียู

เชิงกลยุทธ์ คือ มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีเพื่อตอบสนองต่อสภาพทางธุรกิจของทั่วโลก และในปี 2004 และ 2007 แผนการพัฒนาเศรษฐกิจเมืองปูซานได้มีการปรับโครงสร้างขยายการเติบโตเพิ่มอีกสองครั้ง ในปี 2014 แผนการพัฒนาเศรษฐกิจเมืองปูซานได้ปรับโครงสร้างขยายการเติบโตเป็นครั้งที่ 4 แต่เนื่องจากที่แผนพัฒนานี้มีอุปสรรค ทำให้ในช่วงเริ่มต้นเน้นเพียงการพัฒนาอุตสาหกรรมแค่ 5 แห่งที่สำคัญก่อนเท่านั้น และอีกหนึ่งเป้าหมายของแผนพัฒนาครั้งนี้คือ เพื่อให้เมืองปูซานพัฒนาเมืองท่าของตนเองให้เป็นศูนย์กลางสำหรับการแลกเปลี่ยนทั่วโลก และเป็นศูนย์กลางที่สำคัญสำหรับการขนส่งข้อมูลสารสนเทศการเงินและการท่องเที่ยวในภูมิภาคมหาสมุทรแปซิฟิกและท่าเรือปูซานยังมีคลังเก็บสินค้า 9 แห่ง ที่แบ่งเก็บไปตามท่าเรือเก็บสินค้า 4 ท่า อื่น ๆ ได้แก่ ท่าเรือพกเฮง, ท่าเรือนัมเฮง, ท่าเรือกัมซอนเฮง และดาแทโปเฮง

ในวันที่ 24 มิถุนายน ค.ศ. 2005 รัฐบาลเกาหลีใต้ประกาศแผนการกระจายอำนาจ ให้สถาบันสาธารณะทั้ง 176 แห่งที่อยู่นอกเขตเมืองหลวงและเมืองแดจอนย้ายไปยังเมืองใหญ่ในภูมิภาค 12 เมือง ซึ่งโครงการย้ายถิ่นฐานนี้ ส่งผลให้เมืองปูซานต้องสร้างเมืองที่เน้นการพัฒนาเฉพาะในภูมิภาคและอนาคตของอุตสาหกรรมในท้องถิ่น มีทั้งนักวิชาการ สถาบันวิจัยและองค์กรอิสระในท้องถิ่นมาทำงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการเติบโตของภูมิภาค (Busan Metropolitan City, 2019)

ปัจจุบันท่าเรือปูซานมีกำแพงท่าเรือยาว 30.7 กิโลเมตร สามารถรองรับเรือส่งสินค้าได้มากถึง 201 ลำ และสามารถขนถ่ายสินค้าได้มากกว่า 300 ล้านตันต่อปี เมื่อปริมาณของตู้สินค้าที่ผ่านท่าเรือปูซานมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ในแต่ละปีเมืองปูซานจะต้องดำเนินโครงการต่าง ๆ ในการสร้างท่าเรือปูซานใหม่ที่สามารถรองรับเรือได้ทั้งหมด 45 ลำ (ท่าจอดเรือ 40 ลำและท่าเทียบเรืออเนกประสงค์ 5 ลำ) พร้อมกัน และตอนนี้เมืองปูซานกำลังวางแผนที่จะสร้างท่าเรือปูซานใหม่ภายในปี 2020 ในปัจจุบันท่าเรือปูซานใหม่มีทั้งหมด 22 ท่า (Busan Metropolitan City, 2019; Verdict Media Limited, 2019; World Port Source, 2019)

แผนส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมของกลุ่มไมซ์ (MICE) ¹¹

อุตสาหกรรมไมซ์หรือธุรกิจไมซ์ เป็นการดำเนินงานที่ดีและมอบประสบการณ์ที่น่าประทับใจให้กับผู้ร่วมงาน ซึ่งการดำเนินงานนั้นจะเกี่ยวข้องกับการจัดประชุมบริษัทข้ามชาติ การท่องเที่ยว การประชุมนานาชาติ และการจัดนิทรรศการ ซึ่งการท่องเที่ยวในรูปแบบของไมซ์นั้นแตกต่างจากการท่องเที่ยวทั่วไป คือ วัตถุประสงค์ของการเดินทาง นักท่องเที่ยวของกลุ่มไมซ์จะมีวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางเพื่อเข้าร่วมการประชุมบริษัท หรือการท่องเที่ยวที่เป็นรางวัล ไม่ใช่การท่องเที่ยวเพื่อหาความบันเทิงทั่วไป ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มไมซ์มักเป็นคนที่มียาได้สูงและสามารถนำเงินเข้ามาให้กับประเทศได้เป็นจำนวนมากทั้งเป็นรายได้ทางตรงและทางอ้อม ทางตรงเกิดจากที่นักท่องเที่ยวที่มาเข้าร่วมการประชุม หรืองานจัดแสดงสินค้าต่าง ๆ ในประเทศ ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีการใช้จ่ายสูงกว่านักท่องเที่ยวทั่วไปหลายเท่าตัว ส่วนรายได้

¹¹ Meetings, Incentives, Conferences, Exhibitions

ทางอ้อมมาจากการลงทุนการจัดงานแสดงต่าง ๆ (Dusit Thani, 2019) ซึ่งอุตสาหกรรมไมซ์เป็นอุตสาหกรรมที่จะนำรายได้จำนวนมหาศาลให้กับประเทศ

ในเดือนมีนาคม ปี 2018 เมืองปูซานได้ประกาศแผนการส่งเสริมอุตสาหกรรมไมซ์ในเมืองปูซาน เพื่อก้าวสู่การเป็นMICE¹²เมืองแห่งเอเชีย อุตสาหกรรม MICE นั้นถูกกำหนดให้เป็นหนึ่งในห้าอุตสาหกรรมเชิงกลยุทธ์ที่สำคัญของปูซาน อุตสาหกรรมไมซ์ได้รับการยอมรับว่าเป็นภาคที่มีมูลค่าสูงและเป็นแหล่งท่องเที่ยวทั่วโลก ประเทศทั่วโลกกำลังก้าวไปข้างหน้าอย่างเต็มที่เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมไมซ์และเพื่อเป็นแนวทางในการกระตุ้นเศรษฐกิจ เพื่อให้การเติบโตนี้บรรลุผลสำเร็จ อุตสาหกรรมไมซ์ได้ทำงานร่วมกับศูนย์นิทรรศการและการประชุมขนาดใหญ่ที่รองรับการประชุมที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ การจัดนิทรรศการการทัวร์เพื่อเป็นรางวัลและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บริการที่เกี่ยวข้องกับ MICE หลากหลาย อุตสาหกรรมดำเนินงานอย่างเป็นระบบควบคู่ไปกับธุรกิจที่פקการขนส่งการท่องเที่ยวการค้าและการจัดจำหน่าย

นักท่องเที่ยวที่มาในรูปแบบMICE นั้นมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยสูงกว่านักท่องเที่ยวทั่วไป อุตสาหกรรมนี้ยังสร้างงานและเพิ่มโพรไฟล์ของประเทศเจ้าภาพซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจท้องถิ่น หลายประเทศเช่น จีน ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และสหรัฐอเมริกาได้ตระหนักถึงประโยชน์ของอุตสาหกรรมนี้ และได้ดำเนินกลยุทธ์เพื่อส่งเสริมการเติบโตในระดับประเทศ และเพื่อส่งเสริมการเติบโตในอุตสาหกรรมที่สำคัญนี้ เมืองปูซานได้ขยายศูนย์การประชุมและจัดแสดงสินค้าปูซาน (BEXCO) และหอประชุมในปี 2012 นอกจากนี้เมืองยังได้ให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องกับภาคเอกชนในการเป็นเจ้าภาพ การจัดนิทรรศการในต่างประเทศ

เมืองปูซานได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นเมืองแห่งการประชุมที่ดีที่สุดในโลก เนื่องจากมีการจัดประชุมนานาชาติ 239 แห่งในปี 2017 (อยู่อันดับที่ 4 ในเอเชียและอันดับที่ 7 ของโลก) ตามสหภาพสมาคมระหว่างประเทศ (UIA)¹³ เมืองปูซานยังเพิ่มโอกาสกับประชาชน ผ่านการแนะนำอุตสาหกรรมไมซ์ให้กับประชาชนที่อยู่ในประเทศและต่างประเทศด้วยการจัดเทศกาล MICE และการจัดงาน MICE Overseas Road Show ในเดือนกันยายน 2017 เมืองปูซานวางแผนที่จะสานต่อการสนับสนุนอุตสาหกรรมนี้อย่างต่อเนื่อง จะกลายเป็นศูนย์ไมซ์ที่สำคัญในภูมิภาคเอเชีย (Busan Metropolitan City, 2019)

เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปูซาน

เมืองปูซานมีความพยายามที่จะสร้างสถานะให้เมืองเป็นศูนย์กลางทางด้านวัฒนธรรม เห็นได้จากกรณีที่เมืองปูซานเป็นเจ้าภาพในการจัดงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปูซาน The Busan International Film Festival (BIFF) ที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก

¹² (MICE - การประชุมMeetings, การสร้างแรงจูงใจIncentives, การสัมมนาConferences, การจัดนิทรรศการExhibitions)

¹³ The Union of International Association (UIA)

เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปูซานเริ่มจัดครั้งแรกในปี 1996 ซึ่งเป็นเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติครั้งแรกของประเทศเกาหลีด้วยเช่นกัน และได้พัฒนาขึ้นเป็นเทศกาลภาพยนตร์สำคัญระดับโลกแล้ว ซึ่งจะจัดขึ้นในเดือนตุลาคมของทุกปี จุดประสงค์ของเทศกาลนี้จัดขึ้นเพื่อประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์เรื่องใหม่และจะเป็นการปรากฏตัวสู่สายตาโลกครั้งแรกของบรรดาผู้กำกับหลาย ๆ ท่าน และจุดเด่นของเทศกาลนี้ คือสามารถดึงดูดความสนใจเยาวชนคนรุ่นใหม่ได้ทั้งในแง่ของงานที่สามารถดึงดูดผู้ชมได้จำนวนมากและยังมีแผนการส่งเสริมการพัฒนาความสามารถของเยาวชนอีกด้วย (Chillout Korea, 2015; Asian Film Festivals, 2019)

ในปี 1999 แผนการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ของปูซาน (ปี 2011 เปลี่ยนชื่อเป็นแผนการตลาดเอเชีย) จัดตั้งขึ้นเพื่อเชื่อมโยงผู้กำกับรายใหม่กับแหล่งเงินทุน ในงานเทศกาลครั้งที่ 16 ปี 2011 ได้ย้ายสถานที่จัดตั้งเทศกาลไปไว้ยังที่ตั้งใหม่ถาวร สร้างเป็นศูนย์กลางโรงหนังปูซาน ปูซานซีนีมาร์เซ็นเตอร์ (The Busan Cinema Center) ให้เงินในการสร้างปูซานซีนีมาร์เซ็นเตอร์ 140 ล้านบาท สหรัฐ ออกแบบโดยใช้สถาปัตยกรรมแบบออสเทรียเป็นพื้นฐาน เป็นสถาปัตยกรรมแบบ Coop Himmelblau (Festagent, 2019)

ภาพที่ 4 The Busan Cinema Center

(ที่มา : Duccio Malagamba)

ปัจจุบันเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปูซานได้กลายมาเป็นงานประจำปีที่มีความสำคัญมากแล้วเป็นเทศกาลภาพยนตร์ที่มีอิทธิพลมากที่สุดใเอเชีย เมืองปูซานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และสื่อ และในอนาคตเมืองปูซานก็ยังคงจะผลักดันให้กลายเป็นอุตสาหกรรมหลักของปูซาน เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจของท้องถิ่น

2. ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม

หลังจากที่ปูซานได้กลายเป็นฐานการผลิตของอุตสาหกรรมหนัก อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เป็นศูนย์กลางทางด้านอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศเกาหลีใต้ และยังมีเมืองอูลซานอดีตเมืองท่า เมืองประมงเล็ก ๆ ของเมืองปูซานเป็นเมืองอุตสาหกรรมตัวอย่าง เนื่องจากเกาหลีใต้ได้มี

การปฏิบัติอุตสาหกรรม ความเจริญต่าง ๆ ที่ตอนแรกกระจุกอยู่เพียงแค่นานเหนือของเกาหลีใต้ แค่นครเมืองหลวง(โซล) เท่านั้นได้กระจายมายังตอนใต้ของเกาหลีใต้ หลังจากที่ความเจริญเข้ามา ปัญหาจากสิ่งแวดล้อมก็ตามมาด้วยเช่นเดียวกัน เกิดปัญหามลพิษจากกระบวนการผลิตที่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและสิ่งแวดล้อมของอุลซาน และปัญหานี้ได้ส่งผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยอยู่แถวนั้นอย่างมาก จนเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรง ทำให้ภาคอุตสาหกรรมเกิดความไม่มั่นคง และอาจเกิดความเสียหายร้ายแรงถ้าต้องปิดตัวลง ดังนั้นผู้อำนวยการฝ่ายส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองอุลซาน (ซังยุก คิม, 2557) ได้อธิบายถึงแนวทางการแก้ปัญหา คือ การให้ความสำคัญกับกระบวนการผลิตที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน

แม่น้ำแทฮวา (Taehwagang) ซึ่งเป็นแม่น้ำสายสำคัญที่ใช้ในการผลิตน้ำประปาของเมืองอุลซาน ซึ่งก่อนหน้านี้แม่น้ำสายนี้เคยปนเปื้อนด้วยมลพิษจากโรงงานอย่างหนัก นำไปสู่การจัดตั้งโครงการ “Recent Salmon” เพื่อแก้วิกฤตดังกล่าว ด้วยการดำเนินคดีทางกฎหมายอย่างจริงจังกับโรงงานที่ปล่อยน้ำเสียลงแม่น้ำ ปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสียในโรงงาน พื้นฟูคุณภาพน้ำในแม่น้ำ และสร้างพื้นที่สีเขียวขนาดใหญ่ ด้วยการสร้างสวนสาธารณะแม่น้ำแทฮวาขึ้นบนเนื้อที่ร้อยละ 10 โดยใช้ต้นไม้เป็นพันธุ์ไม้หลัก เพราะการเจริญเติบโตของต้นไม้สามารถใช้เป็นดัชนีชี้วัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้อย่างดี และยังกลายมาเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจยอดนิยมของชาวเมืองอุลซาน โดยเฉพาะในฤดูใบไม้ผลินั้น สวนแห่งนี้จะเต็มไปด้วยดอกไม้บานาชนิด รวมถึงดอกซากุระอีกด้วย

นอกจากนี้แล้วยังได้มีการจัดการทางด้านภูมิทัศน์ ซึ่งเป็นหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม วิถีชีวิต และสุขภาพจิตของประชาชน ซึ่งสาเหตุมาจากการที่เมืองนี้รายล้อมไปด้วยโรงงานอุตสาหกรรม ปล่องควันและรถบรรทุก ดังนั้น จึงมีความพยายามในการปรับปรุงภูมิทัศน์ให้มีความสวยงาม ปลูกสภาพความเป็นเมืองอุตสาหกรรม และพัฒนาสถานที่ในเมืองเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจและสามารถทำกิจกรรมได้หลากหลาย หลังจากที่พัฒนาภูมิทัศน์แล้วก็สามารถกลายเป็นสถานที่ที่นิยมในการเป็นฉากของละครหลายเรื่อง (โพสด์ทูเดย์, 2556)

อีกทั้งเมืองปูซานได้มีการจัดการขยะและน้ำเสียชุมชนของเมืองปูซาน ดำเนินการโดย Busan Environmental Corporation (BECO) ซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐ เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี 2000 จนถึงปี 2015 มีโรงงานที่กำจัดขยะและน้ำเสียรวมทั้งสิ้น 10 แห่ง โรงบำบัดและกำจัดของเสีย Haeundae Plant เริ่ม ดำเนินการตั้งแต่ปี 2005 สามารถกำจัดขยะโดยการเผาวันละ 170 ตัน และมีปริมาณน้ำเสียเข้าระบบบำบัด 65,000 ลูกบาศก์เมตร

การกำจัดขยะ เป็นการกำจัดขยะประเภทขยะอินทรีย์จากบ้านเรือนโดยการเผาแบบสายพานที่ อุณหภูมิประมาณ 900 องศาเซลเซียส ซึ่งการเผาไหม้โดยใช้ระบบสายพานจะช่วยลดความชื้นในขยะน้อยลง ส่งผลให้ใช้พลังงานในการเผาน้อยลง ความร้อนที่เกิดขึ้นจากการเผานำมาถูกนำมาใช้เป็นพลังงานในการผลิต กระแสไฟฟ้า ส่วนหนึ่งให้บริการแก่ชุมชน อีกส่วนนำมาใช้เป็นพลังงานทดแทนในโรงบำบัด และกำจัดของเสีย ซึ่งปริมาณไฟฟ้าที่ผลิตจากพลังงานความร้อนที่ได้จากการเผาไหม้ มีประมาณ 800 kW/วัน สิ่งที่เหลือจากการ เผา ได้แก่ เถ้าลอยซึ่งปล่อยออกทางปล่อง stack ที่ความสูง 80 เมตร มีการดักจับสารจำพวก SOx , NOx , CO2 และ Cl โดยควบคุมให้อยู่ใน

มาตรฐานและมีเครื่องตรวจวัดค่าอัตโนมัติ ที่แสดงผลให้ประชาชนทราบ ตลอดเวลา ส่วนที่เหลือจากการเผาอีกส่วนคือ ชี๊ถั่ว ซึ่งจะทำให้เย็นก่อนแล้วนำไปฝังกลบ การบำบัดน้ำเสียมีน้ำเสียเข้าระบบวันละ 65,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดและมี คุณภาพน้ำได้มาตรฐาน ส่วนหนึ่งปล่อยลงสู่แหล่งน้ำธรรมชาติ ส่วนหนึ่งนำกลับมาใช้ประโยชน์ ได้แก่ รดน้ำ ต้นไม้ สวนสาธารณะ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการของเสีย จะแฝงอยู่ในรูปของสินค้าและบริการ เช่น ค่ากำจัดขยะ ประชาชนจะต้องซื้อถุงสำหรับใส่ขยะจากเทศบาลเท่านั้น เทศบาลจึงจะเก็บขยะไปกำจัด หรือการใช้น้ำประปา ก็จะมีการบวกค่าบำบัดน้ำเสียเข้าไปกับค่าน้ำประปาด้วยเช่นกัน (มูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อม, 2020)

ปูซานจึงกลายเป็นหนึ่งในเมืองสำคัญของเกาหลีใต้ มีทั้งสถานที่ท่องเที่ยว บรรยากาศริมทะเล มีแหล่งวัฒนธรรมที่น่าสนใจ (ธงไชย นพสันติ, 2560)

3. การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวปูซานของภาครัฐบาลและเอกชน

จากแผนการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงกลยุทธ์ของเมืองปูซาน ในช่วงที่ 1 (1999 – 2003) แนวโน้มของอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะเป็น การขนส่งทางทะเล การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ อุตสาหกรรมไฟแนนซ์และมัลติมีเดียซึ่งเป็นความพยายามของเมืองปูซานที่ต้องการพัฒนาในหลายช่องทาง และในช่วงต่อมาก็ยังคงมีการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอยู่ตลอด ๆ จนถึงปัจจุบัน

ทำให้ตั้งแต่มีแผนการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงกลยุทธ์แล้ว นอกจากที่เมืองปูซานจะเป็นเมืองท่าที่สำคัญของเกาหลีแล้ว เมืองปูซานยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของเกาหลีด้วย มีนักท่องเที่ยวมากมายที่เลือกเมืองปูซานเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ทางเกาหลีจึงมีการสนับสนุนในเรื่องของการท่องเที่ยว มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ในปี 2014 เมืองปูซานต้องการที่จะเสริมภาพลักษณ์ใหม่ นอกจากการเป็นเมืองท่าที่ทันสมัย จึงสร้างจุดขายด้านการท่องเที่ยวขึ้นมาเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว (โพสต์ทูเดย์, 2557)

ในส่วนการประชาสัมพันธ์ของภาครัฐ จากบทสัมภาษณ์ของโพสต์ทูเดย์ เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวประจำเมืองปูซาน (June Kim, 2014) กล่าวไว้ว่า ที่ผ่านมามีปูซานยังไม่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวไทยมากนัก เพราะเมืองนี้เริ่มต้นประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวสำหรับชาวต่างชาติเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา แต่เชื่อว่าจะเป็นที่นิยมในเร็ววันนี้ เพราะโดยพื้นฐานปูซานก็เป็นเมืองท่องเที่ยวตากอากาศยอดนิยมของชาวเกาหลีอยู่แล้ว จะเป็นรองก็เพียงแค่เกาะเจอจูเท่านั้น เพราะที่นี่มีชายหาดแฮอนแดที่สวยงามและมีชื่อเสียง มีโรงแรมที่พักหลายระดับ มีสถานที่ท่องเที่ยวทั้งด้านประวัติศาสตร์และที่สร้างขึ้นใหม่ มีเทศกาลต่าง ๆ จัดตลอดทั้งปี รวมถึงมีธรรมชาติที่สวยงามตามฤดูกาล ทำให้ปูซานเป็นอีกหนึ่งเมืองที่มีชีวิตชีวาตลอดทั้งปี จนได้รับการขนานนามว่า “ไดนามิกปูซาน”

ปูซานเป็นเมืองชายฝั่งที่ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ อยู่ติดกับช่องแคบเกาหลี ที่มีพรมแดนทางทะเลติดกับประเทศญี่ปุ่น ความพิเศษของที่นี่ คือ เป็นเส้นทางอพยพสำคัญของสัตว์ทะเลทุกช่วงฤดูกาล จึงมีอาหารทะเลให้รับประทานทั้งปี ตลาดปลาจัลกาชิ (Jagalchi Fish Market) ซึ่งเป็นตลาดปลาที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ก่อตั้งขึ้นโดยผู้อพยพลี้ภัยในสงครามคาบสมุทรเกาหลีจากการถมที่เพื่อ

สร้างเป็นตลาดในช่วงการยึดครองของญี่ปุ่น ตลาดแห่งนี้แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ในร่มและกลางแจ้ง สามารถรับประทานอาหารทะเลสดๆ และมีร้านอาหารทะเลให้เลือกมากมาย จุดเด่น คือ เมื่อสั่งเมนูอาหารทะเลต่าง ๆ ก็จะมีพนักงานพาไปเลือกซื้อวัตถุดิบกันถึงในตลาด ทุก ๆ ปีช่วงประมาณ สัปดาห์ที่ 2 ของเดือนตุลาคม จะมีการจัดงานเทศกาลจากัลบชี (Busan Jagalchi Festival) ที่ตลาดแห่งนี้ด้วย จัดขึ้นประมาณปีละ 3 วัน แต่ละปีวันที่จัดจะไม่เหมือนกัน (โพสท์ทูเดย์, 2557; VIU, 2019)

ภาพที่ 5 ตลาดปลาจัลกาชิ (Jagalchi Fish Market)

(ที่มา: wjl_yyc, 2015)

ฝั่งตรงข้ามกับตลาดปลาจัลกาชิ คือ ตลาดกุกเจ (Gukje Market) ตลาดสดที่สร้างขึ้นมาพร้อมกัน ถึงแม้ว่าตลาดแห่งนี้จะมีการปรับเปลี่ยนให้ดูทันสมัย แต่ก็ยังคงเอกลักษณ์ของวิถีชีวิตในแบบปูซาน มีร้านค้าจำหน่ายอาหารชนิดต่าง ๆ โดยมีอูจุมมา (ผู้หญิงมีอายุ) ที่วางขายเรียงรายอยู่ข้างทางในราคาขอมเยา เป็นหนึ่งในตลาดที่ใหญ่ที่สุดของเกาหลี ชื่อของตลาดกุกเจ (Gukje) แปลว่า “ตลาดนานาชาติ” เพราะที่นี่เริ่มจากช่วงหลังสงครามเกาหลีที่ผู้คนอพยพหนีมาใช้ชีวิตเปิดร้านค้าขายกันอยู่แถวนี้ (โพสท์ทูเดย์, 2557; Chillout Korea, 2015)

ใกล้ ๆ กันกับตลาดกุกเจ มีถนนสายหนึ่งที่มีรอยประทับฝ่ามือของดาราดาราและผู้กำกับชื่อดัง ซึ่งเป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งของเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปูซาน ที่เรียกได้ว่ายิ่งใหญ่ที่สุดเทศกาลหนึ่งในเอเชีย เริ่มจัดมาตั้งแต่ปี 1996 โดยจะมีดาราดาราและผู้กำกับชื่อดังมาเป็นแขกรับเชิญในงาน ซึ่งจัดขึ้นที่ Busan Cinema Center สถานที่ที่รัฐบาลลงทุนก่อสร้างเพื่อใช้จัดงานนี้โดยเฉพาะ ตัวอาคารมีสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นสวยงาม ประดับด้วยหลอดไฟแอลอีดีที่ทั้งอาคารกว่า 4.5 หมื่นหลอดที่สามารถแสดงภาพเคลื่อนไหวได้ และกลายมาเป็นอีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของปูซาน ซึ่งการจัดงานนี้ถือว่ามีค่าสำหรับปูซาน เพราะทำให้ปูซานกลายเป็นศูนย์กลางการผลิตภาพยนตร์ทั้งในส่วนของการถ่ายทำ ตัดต่อ วิซวลเอฟเฟกต์ ชาวดีเอฟเฟกต์ของเกาหลีใต้ (โพสท์ทูเดย์, 2557)

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการนั่งเรือชมเมืองปูซาน เมื่อเรือออกมาได้สักพัก แล้วมองกลับมาที่บนฝั่งจะเห็นว่า ปูซานมีพื้นที่สูงต่ำสลับกัน ทำให้มองเห็นบ้านเรือนลดหลั่นกันตามเนินเขา มีพื้นที่ชายหาดเป็นช่วง ๆ เท่านั้น สลับกับแนวหินชายฝั่ง ส่วนบรรดาตึกสูงระฟ้าก็จะรวมตัวกันอยู่ในพื้นที่

เมืองใหม่ ซึ่งเป็นย่านทั้งอาคารสำนักงาน และที่อยู่อาศัยที่มีราคาแพงที่สุดใน เลยจากจุดนี้ไปอีกหน่อย จะมองเห็นหน้าผาหินแทจงดแด ซึ่งเป็นอีกหนึ่งจุดชมวิวยอดนิยมของเมืองปูซาน เป็นสวนสาธารณะริมทะเลขนาดใหญ่บนเกาะยงโด (Yeongdo) สวนแทจงดแดตั้งชื่อตามกษัตริย์ของเกาหลีชื่อ แทจงด มูยอล¹⁴ ที่ชอบเดินทางมาที่นี่เพื่ออิงธนูประมาณปี 660

มีขนาดพื้นที่ประมาณ 1,100 ไร่ ประกอบไปด้วยต้นไม้สีเขียวอย่างต้นสน และหน้าผาหินที่มีจุดชมวิวที่ความสูง 250 เมตร โดยจะมีทางเดินรอบเกาะ จึงเป็นที่ออกกำลังกาย เดินเล่น กินลมชมวิวกิจกรรมของชาวเมืองปูซาน (โพสต์ทูเดย์ , 2557; Chillout Korea, 2015; VIU, 2019) และยังมีสะพานแขวนควางอัน มีความยาวเป็นอันดับ 2 ของประเทศ รองจากสะพานอินซอน เป็นจุดท่องเที่ยวที่นิยมมาเที่ยวในตอนกลางคืน เพราะสะพานแห่งนี้จะจัดแสดงแสงสีรูปแบบต่าง ๆ ทุกต้นชั่วโมง โดยมีจุดชมที่ตีที่ที่สุด คือ หาดแฮอนแด (โพสต์ทูเดย์, 2557; Chillout Korea, 2015)

ภาพที่ 6 สวนริมทะเล แทจงดแด

(ที่มา: Republic of Korea, 2015)

นอกจากสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้ที่เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวแล้ว ในปี 2019 ทางเมืองปูซานยังมีการแต่งตั้งศิลปินหนุ่ม คัง-แดเนียล เป็นทูตประชาสัมพันธ์เมืองปูซานอย่างเป็นทางการ จากการที่เมืองปูซานได้คัดเลือกรายชื่อผู้มีความสามารถและสร้างชื่อให้ปูซานจำนวน 2,037 คน และจัดกิจกรรมเปิดให้ประชาชนชาวปูซานมีส่วนร่วมในการลงคะแนนเสียงคัดเลือกบุคคลที่พวกเขาคิดว่าเหมาะสมที่สุดในการส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองผ่าน SNS¹⁵ ซึ่งคัง-แดเนียล ศิลปินเดี่ยวจากบริษัท KONNECT Entertainment คือผู้ที่ได้รับเลือกจากประชาชนชาวปูซานเข้ามาดำรงตำแหน่งทูตประชาสัมพันธ์เมืองปูซานและทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์เมืองปูซานผ่านกิจกรรมสาธารณะต่าง ๆ อย่างเต็มความสามารถจากคำพูดผ่านตัวแทนบริษัท KONNECT Entertainment (คังแดเนียล, 2019) ว่า

“ผมต้องการจะทำบางสิ่งเพื่อเมืองปูซานที่ซึ่งผมเกิดและเติบโตขึ้นที่นี่มาโดยตลอดครับ ผมดีใจและรู้สึกถึงความรับผิดชอบที่จะได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะทูตประชาสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าปูซานจะเป็น

¹⁴ กษัตริย์แทจงด มูยอล (ค.ศ. 604- 661) เป็นกษัตริย์ลำดับที่ 29 ของอาณาจักรชิลลา

¹⁵ Social Network Service (SNS) เว็บไซต์หรือโซเชียลมีเดียออนไลน์

เมืองที่ยิ่งใหญ่อยู่แล้ว แต่ผมจะพยายามทำอย่างดีที่สุด แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยที่จะช่วยให้เมืองปูซานกลายเป็นเมืองที่ดียิ่งขึ้นนะครับ” (Magcamit, 2019; 3Star_OK, 2562)

ภาพที่ 7 คังดาเนียล

(ที่มา: Swing Entertainment, 2019)

ทางภาคเอกชนก็มีการประชาสัมพันธ์ด้วยเช่นเดียวกัน ในรายการ Battle Trip ของช่อง KBS ที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ เป็นรายการเกี่ยวกับการแข่งขันการเดินทางระหว่างสองกลุ่มดาราทัวร์บุคคลที่มีชื่อเสียงหลายคนเดินทางตามหัวข้อที่กำหนดและแสดงข้อมูลการเดินทางให้กับผู้ชมรวมถึงเคล็ดลับที่น่าตื่นตาตื่นใจ ผู้ชนะจะได้รับการคัดเลือกจาก 100 คะแนนจากผู้ชม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะต้องเดินทางภายในเมืองหรือประเทศที่กำหนดไว้เท่านั้น และในตอนที่ 132 หัวข้อคือ ประวัติศาสตร์ในปูซาน เป็นการเดินทางเที่ยวในปูซานเพื่อตามรอยประวัติศาสตร์ตั้งแต่ช่วงที่เกาหลีถูกญี่ปุ่นปกครองจนถึงสงครามเกาหลีและรับประทานอาหารทะเลที่อร่อยขึ้นชื่อของปูซาน รวมถึงเคล็ดลับในการเดินทางต่าง ๆ ของจองซ็อ¹⁶และโฮซ็องอิน¹⁷ ด้วย เป็นทริปที่เหมาะสมสำหรับครอบครัว

¹⁶ คู่สมรสของนักแสดงแบคโดบิน

¹⁷ นักแสดงและนักร้อง

ภาพที่ 8 จองชือาและโอซิ่ง

(ที่มา: VIU, 2019)

และต่อมา ตอนที่ 153 หัวข้อคือ ปูซานดรีมทัวร์ของแจมินและเจโน่ วง NCT¹⁸ เป็นการเดินทางที่เหมาะสมกับวัยรุ่น มีการแนะนำร้านอาหารชื่อดังและสถานที่ยอดนิยมในหมู่วัยรุ่น

ภาพที่ 9-10 แจมินและเจโน่

(ที่มา: VIU, 2019)

ผลที่เกิดจากการพัฒนาเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 – ปัจจุบัน

1. ผลิตภัณฑ์รวมในประเทศระดับภูมิภาค

เป็นตัวเลขสถิติที่วัดจากขนาดเศรษฐกิจของภูมิภาค (GRDP) เป็นการรวมมูลค่าเพิ่มทั้งหมด gross value added (GVA) ของหน่วยผลิตที่อยู่ในภูมิภาค ซึ่งจะคล้ายคลึงกับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศระดับชาติ (GDP) และ GRDP จะรวมผลรวมในระดับภูมิภาคที่รวมถึงสามภาคส่วนภายในด้วย ได้แก่ ส่วนแรกคือ เกษตรกรรม ประมงและป่าไม้ ส่วนที่ 2 คือ ส่วนของอุตสาหกรรม เช่น การขุดเหมืองหิน กระบวนการผลิต การก่อสร้าง ไฟฟ้าและน้ำ ส่วนที่ 3 คือ ส่วนของภาคการบริการ เช่น การขนส่ง การสื่อสารและโกดังเก็บสินค้า การค้า การซื้อขายกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยรวมถึง อสังหาริมทรัพย์ และการบริการของภาครัฐและเอกชน

จากตารางสถิติของขนาดเศรษฐกิจในระดับภูมิภาค (GRDP) ของเมืองปูซาน ตั้งแต่ปี 2014 – 2017 จะเห็นได้ว่าค่าตัวเลขของเมืองปูซานมีการเพิ่มขึ้นทุกปี

		year	2014	2015	2016	2017	2018
GRDP ¹⁹ (KRW Billion)	Busan		73,674	78,238	81,264	83,299	-
	National		1,485,505	1,565,248	1,641,957	1,731,545	-
	Percentage		5.0	5.0	4.9	4.8	-

ตารางที่ 1 สถิติของขนาดเศรษฐกิจในระดับภูมิภาค (GRDP) ของเมืองปูซาน

(ที่มา: Busan Metropolitan City, 2019)

¹⁸ Neo Culture Technology (NCT) เป็นบอยแบนด์เกาหลีใต้ ก่อตั้งโดยเอสเอ็มเอนเตอร์เทนเมนต์ (SM Ent)

¹⁹ Gross regional domestic product

2. จำนวนประชากรที่ทำงานในเชิงเศรษฐกิจ

แต่ในทางตรงกันข้ามจำนวนประชากรที่ทำงานในเชิงเศรษฐกิจกลับคงที่และเริ่มลดลงไปเรื่อย ๆ เนื่องจากว่าอัตราการเกิดของประชากรของประเทศเกาหลีเริ่มลดลงไปเรื่อย ๆ ประชากรส่วนใหญ่ไม่นิยมแต่งงานและมีครอบครัว เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจและค่านิยมที่เปลี่ยนไปของชาวเกาหลี

		year	2014	2015	2016	2017	2018
Economically Active Population (1,000 persons)	Busan		1,760	1,756	1,754	1,766	1,729
	National		26,836	27,153	27,418	27,748	27,895

ตารางที่ 2 สถิติของจำนวนประชากรที่ทำงานในเชิงเศรษฐกิจของเมืองปูซาน

(ที่มา: Busan Metropolitan City , 2019)

3. จำนวนการขนส่งผ่านตู้คอนเทนเนอร์ของท่าเรือปูซาน

จากแผนการที่ขยายท่าเรือต่าง ๆ ทั้งการสร้างท่าเรือใหม่ การส่งเสริมอุตสาหกรรม การส่งออกต่าง ๆ ทำให้ตั้งแต่ 2012 – 2017 มีการจัดการตู้คอนเทนเนอร์เพิ่มขึ้นทุกปี จนในปี 2017 มีการจัดการตู้คอนเทนเนอร์จำนวนประมาณ 20.5 ล้านหน่วยต่อTEU

		year	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Container throughput in 1,000 TEU	Busan port		17,046	17,686	18,683	19,469	19,456	20,473

ตารางที่ 3 สถิติจำนวนการขนส่งผ่านตู้คอนเทนเนอร์ของท่าเรือปูซาน

(ที่มา: Statista 2020 , 2019)

ซึ่งผลจากการที่เมืองปูซานสามารถจัดการตู้คอนเทนเนอร์ได้ทำให้ท่าเรือเมืองปูซานยังคงอยู่ในอันดับต้น ๆ ในบรรดาท่าเรือนานาชาติทั่วโลก

Rank	Port Name	In 2016	In 2017	% increase from 2016
1.	Shanghai	37,133	40,300	8.5
2.	Singapore	30,904	33,666	8.9
3.	Shenzhen	23,997	26,000	7.3
4.	Ningbo	21,560	25,970	20.4

5.	Hong Kong	19,579	20,750	4.8
6.	Busan	19,456	20,473	5.2

(1,000TEU)

ตารางที่ 4 อันดับของเมืองท่า

(ที่มา: Busan Metropolitan City , 2019)

จากการศึกษาเรื่องพัฒนาการของเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 – ปัจจุบัน ทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของเมืองปูซานตั้งแต่สมัยที่มีการค้นพบหลักฐานการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนพื้นที่ที่ตั้งของเมืองปูซาน จนมีการรวมกลุ่มประชากรตั้งเป็นเขตการปกครองและสร้างราชวงศ์ขึ้นเริ่มจากสมัยราชวงศ์โครยอจนถึงราชวงศ์โชซอน ซึ่งเป็นราชวงศ์สุดท้ายของเกาหลีก่อนที่จะเปลี่ยนระบอบการปกครองเป็นประธานาธิบดีเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด เมืองปูซานเป็นเมืองที่อยู่ทางใต้สุดของเกาหลีอยู่ติดกับทะเล จึงมีการปฏิสัมพันธ์กับญี่ปุ่นอยู่ตลอดตั้งแต่สมัยราชวงศ์ และเคยมีสงครามรบกันระหว่างเกาหลีและญี่ปุ่นในสงครามอิมจิน ปี 1572 – 1579 ในสงครามเกาหลีเกาหลีรอดพ้นจากการถูกญี่ปุ่นยึดครองสามารถขับไล่กองทัพญี่ปุ่นออกไปจากประเทศได้ แต่ภายหลังปี 1876 เกาหลีต้องเซ็นสนธิสัญญาคังฮวา เพื่อยุติสงครามระหว่างเกาหลีกับญี่ปุ่นอีกครั้ง ซึ่งสนธิสัญญานี้ทำให้เกาหลีต้องเปิดเมืองท่าอย่างเป็นทางการให้กับญี่ปุ่น ซึ่งเริ่มจากท่าเรือปูซานเป็นที่แรก และญี่ปุ่นยังคงมีความพยายามที่จะเข้ามามีสถานะทางการทูตถาวรในเมืองหลวงของเกาหลีด้วย จนในที่สุดหลังจากที่ญี่ปุ่นได้รับชัยชนะในสงครามระหว่างจีนและรัสเซีย ทำให้ญี่ปุ่นกลายเป็นมหาอำนาจในภูมิภาคเอเชีย

ในปี 1905 ญี่ปุ่นเข้ามายึดครองเกาหลีและล้มล้างราชวงศ์ของเกาหลี ทำลายระบอบการปกครองสมบูรณาญาสิทธิราชย์และยึดเกาหลีเป็นเมืองขึ้นของญี่ปุ่น พยายามทำลายความเป็นชาติของเกาหลีเพื่อที่จะไม่ให้เกาหลีสามารถกลับมาใช้อำนาจอีกได้ จนในที่สุดปี 1910 ญี่ปุ่นก็สามารถเข้ามาควบคุมเกาหลีได้อย่างเต็มตัว ในส่วนของเมืองปูซานที่เป็นเมืองท่าสำหรับทำการค้ากับญี่ปุ่นอยู่แล้ว ทางรัฐบาลของญี่ปุ่นก็ยังเข้ามาควบคุมและพัฒนาเพื่อให้ตอบสนองกับความต้องการของทางญี่ปุ่น ถึงชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในเมืองปูซานจะถูกกดขี่ ถูกบังคับให้ต้องทำตามนโยบายของญี่ปุ่น แต่เมืองปูซานก็กลับพัฒนาไปได้เรื่อย ๆ จากนวัตกรรมของญี่ปุ่นที่ได้รับมาจากประเทศทางตะวันตกที่เป็นพันธมิตรของญี่ปุ่น ในช่วงที่ถูกญี่ปุ่นปกครองเกาหลีก็มีความพยายามหลายครั้งที่จะเป็นเอกราช จนหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นตกเป็นประเทศผู้พ่ายแพ้สงคราม ทำให้ประเทศเกาหลีที่ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นอยู่ได้รับเอกราชกลับคืนมา

แต่ภายในบ้านเมืองของเกาหลีก็ยังคงไม่สงบเนื่องจากการแบ่งขั้วอำนาจเป็นสองฝ่าย แยกจากความคิดทางการเมือง แยกเป็นฝั่งเกาหลีเหนือที่มีแนวคิดแบบสังคมนิยม และฝั่งเกาหลีใต้ที่มีแนวคิดแบบเสรีนิยม จากความขัดแย้งนี้นำไปสู่สงครามเกาหลี ปี 1945 กองทัพของเกาหลีเหนือบุก

เข้าโจมตีเมืองทางด้านเหนือของเกาหลีใต้ และเริ่มไล่ต้อนชาวเกาหลีใต้จนมาถึงทางตอนใต้ของประเทศแต่เกาหลีใต้สามารถหยุดกองทัพของเกาหลีใต้อีกก่อนที่จะถึงเมืองปูซาน ทำให้เมืองปูซานกลายเป็นฐานที่ตั้งของกองทัพและประชาชนชาวเกาหลีใต้ที่อพยพมาจากเมืองหลวง ทำให้เมืองปูซานมีสถานะเป็นเมืองหลวงชั่วคราว สงครามเกาหลีสิ้นสุดปี 1953 จากความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาที่เข้ามายุติสงคราม และจัดการแบ่งแยกประเทศเกาหลีออกเป็น เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

หลังจากแบ่งแยกประเทศทางรัฐบาลของเกาหลีก็ได้ออกแผนพัฒนาประเทศเพื่อฟื้นฟูบ้านเมือง โดยเริ่มจากเมืองหลวงและเมืองใกล้เคียงก่อน ทางเมืองปูซานหลังจากประชาชนที่อพยพมากระจายกลับไปตามถิ่นที่อาศัยเดิมต่าง ๆ ก็เริ่มมีการปกครองด้วยตัวเอง และพัฒนาเมืองของตัวเองไปเรื่อย ๆ เมื่อรัฐบาลได้เข้ามาพัฒนาในท้องปูซานก็ยิ่งทำให้เมืองสามารถกลายเป็นเมืองอุตสาหกรรมสำคัญของประเทศ เป็นฐานการผลิตและการส่งออก สินค้าอุตสาหกรรมสำคัญ ๆ เช่น การต่อเรือ รถยนต์ เหล็ก สี่ล้อเหล็กทรอนิกส์ สารเคมี เซรามิก และกระดาษ และกลายเป็นหนึ่งในท่าเรือขนาดใหญ่ของโลก และเป็นเมืองหลวงทางทะเลที่สำคัญในแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 – ปัจจุบัน เกิดหลังจากแบ่งแยกประเทศเกาหลีแล้ว ตั้งแต่ปี 1950-1980 เมืองปูซานกลายเป็นฐานชั้นนำในการฟื้นฟูเศรษฐกิจและการส่งเสริมประชาธิปไตยในเกาหลี จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจของนายพลปึก จุงฮี ปี 1962 จากประเทศที่เป็นประเทศที่ยากจนที่สุดเป็นอันดับ 2 ของโลก ได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดจากนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ แผนนโยบาย 5 ปี ที่ทำให้รายได้มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว จนมีชื่อเรียกว่า เป็นปาฏิหาริย์แม่น้ำฮัน และใช้แผนพัฒนาฉบับที่ 1 ซึ่งเป็นนโยบายการมองออกไปสู่ภายนอก ทำให้กลุ่มอุตสาหกรรมในประเทศเริ่มผลิตอุตสาหกรรมเบา เช่น สิ่งทอ สินค้าอุปโภคบริโภค และการประกอบเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งเริ่มให้เมืองปูซานเป็นที่ตั้งของกลุ่มอุตสาหกรรมเบา และพัฒนาจนเป็นศูนย์กลางนิคมอุตสาหกรรม ต่อมาเศรษฐกิจเกาหลีก็พัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด จึงเริ่มเปลี่ยนรูปแบบของอุตสาหกรรม จากอุตสาหกรรมเบาไปอุตสาหกรรมหนักและอุตสาหกรรมเคมี เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า ได้แก่ อุตสาหกรรมเหล็กกล้า และปิโตรเคมี โดยมีกลุ่มบริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่หรือ กลุ่มแชโบล เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกับรัฐบาล

นอกจากนี้แล้วทางรัฐบาลเกาหลียังมีแผนนโยบายการพัฒนาท่าเรือปูซานของรัฐบาลเกาหลี ในปี 1997 กระทรวงการทางทะเลและการประมงได้ตัดสินใจที่จะสร้างท่าเรือใหม่ที่มีระยะทาง 20 กิโลเมตร บริเวณทางตะวันตกของปูซานเพื่อบรรเทาความแออัดของสินค้า รวมถึงมีแผนส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมของกลุ่มไมซ์ (MICE) เพราะอุตสาหกรรมไมซ์เป็นอุตสาหกรรมที่จะนำรายได้จำนวนมหาศาลให้กับประเทศ และเมืองปูซานได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นเมืองแห่งการประชุมที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลก เนื่องจากการจัดประชุมนานาชาติ 239 แห่งในปี 2017 (อยู่อันดับที่ 4 ในเอเชียและอันดับที่ 7 ของโลก) ตามสหภาพสมาคมระหว่างประเทศ (UIA) และเมืองปูซานวางแผนที่จะสานต่อการสนับสนุนอุตสาหกรรมนี้อย่างต่อเนื่อง จะกลายเป็นศูนย์ไมซ์ที่สำคัญในภูมิภาคเอเชีย และทางเมืองปูซานก็มีความพยายามที่จะสร้างสถานะให้เมืองเป็นศูนย์กลางทางด้านวัฒนธรรม โดยการเป็นเจ้าภาพในการจัดงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปูซาน The Busan International Film Festival

(BIFF) เริ่มจัดขึ้นในปี 1996 ซึ่งเทศกาลนี้ประสบความสำเร็จอย่างมาก ได้เป็นงานประจำที่จะต้องจัดขึ้นทุกปีในช่วงเดือนตุลาคม เทศกาลนี้สามารถดึงดูดคนได้มากมายทั้งกลุ่มเยาวชนคนรุ่นใหม่ นักท่องเที่ยวต่าง ๆ

จากการพัฒนาเมืองอย่างต่อเนื่องของปูซานก็ทำให้บางพื้นที่ของเมืองมีปัญหาเรื่องของสิ่งแวดล้อม ทำให้เมืองปูซานต้องพัฒนาประเทศโดยมีปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เพื่อไม่ให้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ปัญหามลพิษต่าง ๆ ที่เกิดจากกระบวนการผลิตนั้นส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ยังมีการจัดการทางด้านภูมิทัศน์ให้มีความสวยงาม งบประมาณเป็นเมืองอุตสาหกรรม และพัฒนาสถานที่ในเมืองเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจและสามารถทำกิจกรรมได้หลากหลาย เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามา หลังจากพัฒนาเมืองจนสามารถกลายเป็นเมืองชั้นนำได้แล้วทางรัฐบาลของเมืองและทางภาคเอกชนก็ได้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวปูซาน ซึ่งทางรัฐบาลได้เริ่มแผนการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงกลยุทธ์ของเมืองปูซานตั้งแต่ ศตวรรษที่ 20 ทำให้เมืองปูซานเป็นเมืองที่สำคัญและเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของเกาหลีด้วย ผลที่ตามมาจากการพัฒนาเมืองปูซานตั้งแต่ ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน สามารถวัดได้จากตัวเลขสถิติที่วัดจากขนาดเศรษฐกิจของภูมิภาคที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ของเมืองปูซาน และผลจากการที่เมืองปูซานขยายท่าเรือเพื่อลดความแออัดของสินค้าก็ทำให้ตั้งแต่ 2012 - 2017 มีการจัดการตู้คอนเทนเนอร์เพิ่มขึ้นทุกปี จนในปี 2017 มีการจัดการตู้คอนเทนเนอร์จำนวนประมาณ 20.5 ล้านหน่วยต่อ TEU และเมืองท่าปูซานก็เป็นเมืองท่านานาชาติที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 5 ของโลก และมีขนาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ และจากการที่เมืองปูซานมีความพยายามที่จะพัฒนาในหลาย ๆ ด้านทำให้เมืองปูซานเป็นเมืองที่มีความโดดเด่นในหลาย ๆ เรื่อง ทั้งในเรื่องของการเป็นเมืองท่าที่มีความทันสมัย มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี และการบริหารจัดการน้ำ การคมนาคมและการบริหารท่าเรือนานาชาติที่มีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

- ดวงธิดา ราเมศวร์. (2556). **ประวัติศาสตร์อารยธรรมเอเชีย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวธรรม
- ดำรงค ฐานดี. (2548). **ยุทธศาสตร์การพัฒนาของสาธารณรัฐเกาหลี: กระบวนการพัฒนาและทางเลือกสาธารณะ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พวงนิล คำปึงสู. (2549). **เกาหลี**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หน้าต่างสุโลกกว้าง.
- _____ . (2558). **เกาหลีใต้**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หน้าต่างสุโลกกว้าง.
- ไพบูลย์ ปิตะเสน. (2545). **ประวัติศาสตร์เกาหลี จากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คงวุฒิคุณากร.
- ยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์. (2557). **เกาหลีใต้จัดทำแผนนวัตกรรมเศรษฐกิจ**. กรุงเทพฯ : หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์.
- วีระชัย โชคมุกดา. (2555). **ประวัติศาสตร์เกาหลี แผ่นดินแห่งความแตกแยกจากอดีตจนถึงปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ยิปซี กรุ๊ป.
- ฮวีซัง มุน. (2560). **แรงขับเคลื่อนในการพัฒนาเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลี**. แปลโดย กมลบุษปรรณ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Seong-Ho Sheen. (2559). **นโยบายการต่างประเทศของเกาหลีใต้**. แปลโดย ภัททิรา จิตต์เกษม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Seth Michael J. (2016). **A concise history of Korea from antiquity to the past: Korean in the Age of Imperialism,1876 to 1910**. Second edition. Lanham, MD USA: Rowman & Littlefield Publishing Group, Inc.

ข้อมูลจากเว็บไซต์และแหล่งอิเล็กทรอนิกส์

- กมลลา สาครณิทรัพย์. (ม.ป.ป.). **มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและฟื้นฟูผลกระทบจากการถมทะเล**. เข้าถึงเมื่อ 26 ธันวาคม 2562. เข้าถึงได้จาก http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2015/TU_2015_5501034564_4191_3093.pdf
- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. **เกาหลีใต้**. เข้าถึงเมื่อ 26 ธันวาคม 2562. เข้าถึงได้จาก http://www.thaifta.com/ThaiFTA/Portals/0/ctr_kr070911.pdf
- กรมเจ้าท่า. (2562). **ความรู้เรื่องท่าเรือและเรือ**. เข้าถึงเมื่อ 14 ธันวาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <https://www.md.go.th/hr/index.php/2014-02-20-15-59-51/2014-02-21-05-5205/-28/-29/-69/-72>

- จิระ บุรีคำ. (ม.ป.ป.). **บทบาทของรัฐบาลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ: ประสพการณ์การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเกาหลี ในช่วงทศวรรษที่ 1950 ถึงกลางทศวรรษที่ 1990.** เข้าถึงเมื่อ 26 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <file:///C:/Users/piwar/Desktop/pdf/การพัฒนาเศรษฐกิจเกาหลีได้ก่อน1997.pdf>
- ดำรงศ ฐานดี. (ม.ป.ป.). **จากอนุรักษ์นิยมแบบดั้งเดิมมาเป็นอนุรักษ์นิยมแบบปึก กิ้นเฮ: กรณีศึกษาประเทศเกาหลีใต้.** เข้าถึงเมื่อ 26 ธันวาคม 2562. เข้าถึงได้จาก http://www3.ru.ac.th/korea/korean_wave_th/kwave21.pdf
- ธงไชย นพสันติ. (2560). **เพราะ "ปูซาน" เกาหลีใต้จึงไม่เหมือนเดิม.** เข้าถึงเมื่อ 14 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/life/travel/483638>
- มูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย. (ม.ป.ป.). **Technical Visit on Sustainable Forest Management Towards Green Growth.** เข้าถึงเมื่อ 26 ธันวาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <http://www.tei.or.th/tbcds/event/151020-24-tbcds-presentation.pdf>
- ลงทุนแมน. (2019). **ทำไมเกาหลีใต้ ถึงเจริญ.** เข้าถึงเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.longtunman.com/16321>
- โพสท์ทูเดย์. (2556). **อุลซาน อีโคโพลิสแห่งเกาหลีใต้.** เข้าถึงเมื่อ 15 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/life/travel/295361>
- _____. (2557). **ไดนามิคปูซาน.** เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/life/travel/292696>
- Chillout Korea. (2015). **ตลาดกุกเจ Gukje Market.** เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.chilloutkorea.com/gukje-market/>
- _____. (2015). **ตลาดปลาจาลชี Jagalchi Fish Market.** เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.chilloutkorea.com/jagalchi-fish-market/>
- _____. (2015). **สวนริมทะเล แทจงแด Taejongdae Seaside Park.** เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.chilloutkorea.com/taejongdae-seaside-park/>
- _____. (2015). **เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปูซาน – Busan International Film Festival.** เข้าถึงเมื่อ 14 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.chilloutkorea.com/busan-international-film-festival/>
- Dusit Thani. (2019). **MICE คืออะไร รู้ได้ใน 5 นาที.** เข้าถึงเมื่อ 14 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://dtc.ac.th/what-is-mice/>

- DJ Actkie. (2019). **Kang Daniel ได้รับเลือกให้เป็นทูตประจำเมือง Busan บ้านเกิดศิลปินหนุ่ม.** เข้าถึงเมื่อ 3 มีนาคม 2563. เข้าถึงจาก <http://tofupopradio.becteroradio.com/news/40468/Kang-Daniel-ได้รับเลือกให้เป็นทูตประจำเมือง-Busan-บ้านเกิดศิลปินหนุ่ม>
- Laem Chabang Port phase3. (2019). **DWT และ TEUs คืออะไร.** เข้าถึงเมื่อ 14 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก http://www.laemchabangportphase3.com/know_02.html
- Liveinkorea. (2561). **ข้อมูลทั่วไป.** เข้าถึงเมื่อ 15 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.liveinkorea.kr/portal/THA/page/contents.do?menuSeq=5879&pageSeq=9#>
- Mapnall. (2019). **แผนที่อุลซัน.** เข้าถึงเมื่อ 3 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก http://www.mapnall.com/th/แผนที่-อุลซัน_1104289.html
- Rungpisit Vorakamnueng. (2019). **BPA บุกเวียดนาม เปิดสำนักงานในโฮจิมินห์.** เข้าถึงเมื่อ 14 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://thai.logistics-manager.com/2019/08/26/bpa-opern-office-ho-chi-minh/>
- VIU. (2562). **Battle Trip: ตอน 132 ประวัติศาสตร์ในปูซาน.** เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.viu.com/ott/th/th/vod/132405/Battle-Trip-2019>
- _____. (2562). **Battle Trip: ตอน 153 ปูซานดรีมทัวร์ของแจมินและเจโน.** เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.viu.com/ott/th/th/vod/192653/Battle-Trip-2019>
- 3Star_OK. (2562). **“คังแดเนียล” ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นทูตประชาสัมพันธ์เมืองปูซาน.** เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.korseries.com/kang-daniel-has-been-appointed-as-a-promotional-ambassador-for-busan-city/>
- Asian Film Festivals. (2019). **24th Busan International Film Festival – Winners 2019.** Accessed March 1, 2020. Available from <https://asianfilmfestivals.com/2019/10/12/busan-international-film-festival-winners-2019/>
- Busan for91days. (2012). **A concise history of busan... or is it pusan?.** Accessed March 8, 2020. Available from <https://busan.for91days.com/a-concise-history-of-busan-or-is-it-pusan/>
- _____. (2012). **The Busan modern history museum.** Accessed March 8, 2020. Available from <https://busan.for91days.com/the-busan-modern-history-museum/>

- Busan Metropolitan City. (2019). **About Busan**. Accessed March 1, 2020. Available from <http://english.busan.go.kr/bsglance01>
- _____. (2019). **Busan's Key Growth Industries**. Accessed March 10, 2020. Available from <http://english.busan.go.kr/bskeygrowth>
- _____. (2019). **History of Busan**. Accessed March 10, 2020. Available from <http://english.busan.go.kr/bshistory>
- _____. (2019). **MICE Industry**. Accessed February 14, 2020. Available from <http://english.busan.go.kr/bsport>
- _____. (2019). **Port Logistics**. Accessed March 14, 20120. Available from <http://english.busan.go.kr/bsport>
- Encyclopaedia Britannica. (2018). **Korea and the Sino-Japanese War**. Accessed January 30, 2020. Available from <https://www.britannica.com/place/China/Japan-and-the-Ryukyu-Islands#ref71784>
- _____. (2018). **Inch'Ŏn landing**. Accessed January 30, 2020. Available from <https://www.britannica.com/event/Inchon-landing>
- _____. (2018). **Pusan**. Accessed January 30, 2020. Available from <https://www.britannica.com/place/Pusan>
- Festagent. (2019). **Busan International Film Festival**. Accessed March 3, 2020. Available from <https://festagent.com/en/festivals/busan>
- Magcamit Yann. (2019). **Kang Daniel Chosen As Busan City's Ambassador Along With Actor Bae Jeong Nam And Athlete Lee Dae Ho**. Accessed March 13, 2020. Available from <https://www.hellokpop.com/news/kang-daniel-busan-ambassador/>
- National Museum of Korea. (2019). **Prehistory and Ancient History**. Accessed March 13, 2020. Available from <https://www.museum.go.kr/site/eng/showroom/list/760?showroomCode=DM0003>
- Phoebe Taylor. (2018). **How Trading Shaped Busan's History**. Accessed February 3, 2020. Available from <https://theculturetrip.com/asia/south-korea/articles/how-trading-shaped-busans-history/>

- Seth Michael J. (2016). **Routledge Handbook of Modern Korean History “Chapter 3: Competing imperialisms in Korea”**. Accessed February 26, 2020. Available from <https://www.routledgehandbooks.com/doi/10.4324/9781315816722.ch3>
- Verdict Media Limited. (2019). **Port of Busan**. Accessed February 26, 2020. Available from <https://www.ship-technology.com/projects/portofbusan/>
- Wall Street International Magazine. (2017). **Prehistory and Ancient History - Courtesy of National Museum of Korea**. Accessed March 8, 2020. Available from <https://wsimag.com/culture/34385-prehistory-and-ancient-history>
- Wikipedia. (2019). **Gross regional domestic product**. Accessed March 8, 2020. Available from https://en.wikipedia.org/wiki/Gross_regional_domestic_product
- _____ (2019). **Japanese invasions of Korea (1592–1598)**. Accessed March 8, 2020. Available from [https://en.wikipedia.org/wiki/Japanese_invasions_of_Korea_\(1592%E2%80%931598\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Japanese_invasions_of_Korea_(1592%E2%80%931598))
- _____ (2019). **Jinhan confederacy**. Accessed March 8, 2020. Available from https://en.wikipedia.org/wiki/Jinhan_confederacy
- _____ (2019). **Muyeol of Silla**. Accessed January 28, 2020. Available from https://en.wikipedia.org/wiki/Muyeol_of_Silla
- _____ (2019). **Shell Mound in Dongsam-dong, Busan**. Accessed January 8, 2020. Available from https://en.wikipedia.org/wiki/Shell_Mound_in_Dongsam-dong,_Busan
- Won So. (2019). **Total container throughput at South Korean Busan port 2012-2017**. Accessed January 28, 2020. Available from <https://www.statista.com/statistics/954655/busan-port-throughput-container-south-korea/>
- World Port Source. (2019). **Port of Busan**. Accessed February 26, 2020. Available from http://www.worldportsource.com/ports/cruising/KOR_Port_of_Busan_1482.php